



## MARTTI LUTHER

### Usko luetaan vanhurskaudeksi



Usko on näet luja ja varma ajatus tai luottamus Jumalasta, että hän on Kristuksen tähden suopea ja että hänellä Kristuksen tähden on meistä rauhan ajatukset, ei rangaistuksen tai vihan.

Nämä kuuluvat nimittäin toisiinsa, Jumalan ajatukset eli lupaus, ja usko, jolla me tartumme Jumalan lupaukseen. Paavali on siis oikeassa, kun hän *hasab* sanan kääntää sanalla *logizesthai* (lukea), joka viittaa myös ajatteluun merkiten harkitsemista. Jos näet uskot Jumalaan, kun hän lupaa, hän lukee sinut vanhurskaaksi.

Tässä ei mainita lakia eikä ympäri-leikkausta eikä uhreja, että Jumala katsoisi ne vanhurskautta ansaitseviksi. Ainoastaan hänen lukemisensa, ainoastaan hänen armollinen ajattelunsa meistä tekee tämän.

Vanhurskautta ei anneta Aabrahamille hänen töitä tehdessään, vaan kun hän uskoo. Ei sitä anneta uskollekaan sitä meidän teoksemme ajattelun, vaan Jumalan ajattelun tähden, johon usko tarttuu.

Tiedossa on, kuinka Paavali korostaa sanaa 'lukeminen'. Hän sanoo: "Mutta töitä tekevälle ei lueta palkkaa armosta, vaan ansiosta, mutta joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka

vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi" (Room. 4:4) Ja hieman tämän edellä: "mikään liha ei tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teoista" (Room. 3:20).

Mutta tunnettua on, mitä ovat lain teot: korkeimmat ja jaloimmat hyveet. Nämäkö siis eivät mitään vaikuta vanhurskauden saamiseen?

Eivät mitään, sanoo Paavali, vaan ainoastaan armo siinä merkitsee, kun kaikki meidän hyveemme on hylätty.

Vaikka siis Jumala kannustaa meitä hyveisiimme eikä tahdo meidän suosivan lihan himoja vaan vakavasti vaatii meitä, ettemme niitä vain hillitse vaan perin juurin ne kuoletamme, ne eivät kuitenkaan voi hyödyttää meitä Jumalan tuomioistuimen edessä. Jos ei Jumala siis käännä katsettaan näkemästä meidän syntejämme, vieläpä myös meidän hurskauttamme ja hyveitämme, ja uskon vuoksi, joka tarttuu hänen Poikaansa, lukisi meitä vanhurskaiksi, olisimme hukassa. Yksin armo eli yksinomaan lukeminen pelastaa meidät.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17. Hämeenlinna 2004. s. 302-303. Suomennos Heikki Koskenniemi.

## Luterilaisen tehtävä

Lehtemme Luterilaisen asiana on edustaa aitoa, tunnustuksellista luterilaisuutta. Luterilaisuus ei ole vain jokin kirkkohistoriallinen ilmiö monien muiden tapahtumien joukossa, vaan luterilaisen uskonpuhdistuksen synty merkitsi evankeliumin uudelleen löytämistä ja paluuta historialliseen, apostoliseen kristillisyyteen Jumalan sanan eli pyhän Raamatun perustalla. Luterilainen –lehti haluaa kirjoituksillaan tuoda julki sitä evankeliumin oppia, josta Kristuksen kirkko on aina elänyt. Opin tulee olla sekä puhdasta että selvää. Kun se on puhdasta, se on pyhän Raamatun mukaista. Kun se on selvää, sitä voi oppia ja seurata. Sanoohan Herran apostoli: “Niinikään, jos pasuna antaa epäselvän äänen, kuka silloin valmistautuu taisteluun?” (1 Kor. 14:8)

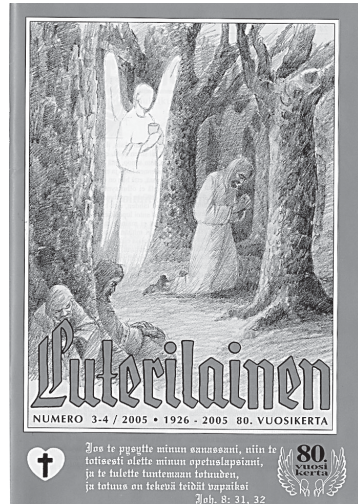
Tämä on suuri ja arvokas tehtävä, jossa tunnemme itsemme hyvin vajavaisiksi ja puutteellisiksi. On kysymys lapsista vanhuksiin ja monella tapaa erilaisista ihmisistä lukijakunnassamme. Uskon tietoisuus ja vahvuus vaihtelee. Toisten näköpiiri rajoittuu lähinnä omaan kotiin, kun taas toiset seuraavat uskonnollista ja kirkollista

tilannetta laajasti, jopa koko maan ja maailmankin kannalta. Toiset tarvitsevat vahvistamista voidakseen valvoa vaelluksen kiusauksissa, toiset opin tuulissa, toiset yleisen penseyden, välinpitämättömyyden ja maailmallisuuden vaaniessa. Toisille on annettava vahvaa ruokaa, toisille äidin maitoa. Apostolin sanaa voimme soveltaa Luterilaisenkin tehtävään: “— — — olen tehnyt itseni kaikkien palvelijaksi, voittaakseni niin monta kuin suinkin ... kaikille minä olen ollut kaikkea, pelastaakseni edes muutamia (1 Kor. 9:19,22).

Lehtemme päätehtävä on palvella sielujen pelastusta ja siinä tarkoituksessa julistaa lakia ja evankeliumia: nuhdella, lohduttaa, ravita, opettaa, neuvoa, kehottaa, varoittaa. Tietysti lukijat tarvitsevat myös tietoja toiminnasta ja tapahtumista. Ne ovat omiaan myös kertomaan siitä, mitä Jumala on keskeellämme tehnyt. Kaiken, mitä teemme ja kirjoitamme, tulisi koitua Jumalalle kiitokseksi ja kunniaksi.

Lehdessämme on sen 80 ilmestymisvuoden aikana ollut joko lasten oma luku tai lastenosasto. Usein on ollut myös nuorille omia kirjoituksia. Tämä on edelleenkin haastava tehtävä. Suuri kysymys on, mitä voimme tehdä, sikäli kuin asia meistä riippuu, että lapset ja nuoret kasvaisivat sydämen halusta vakaiksi luterilaisiksi kristityiksi. Tajuammeko, me vanhemmat ja muut kasvattajat, missä mennään nyt, ja missä mennään huomenna, jos emme tajua? Tarvitaan työtä ja rukousta, — meidän kaikkien kohdalla.

Kristillinen kirkko elää taistelutilanteessa. Vaarassa eivät ole vain jotkin yksittäiset asiat, vaan kaikki, koko pelastuksen evankeliumi, koko oppi ja koko kristillisuus. Kiusaaja haluaa tuhota kaiken, ja se tuhoaminen alkaa näennäisesti pienestä asiasta. Kiusaaja haluaa luoda meihin mentaliteetin: ei sillä nyt joka asiassa niin tarkkaa ole. Luterilaisen tehtävä on pitää meidät valvovina näinä viimeisinä aikoina, kun uneliaisuus uhkaa.



## Kristuksen taivaaseenastumisen hyöty ja hedelmä

*Vihdoin hän ilmestyi myöskin niille yhdelletoista heidän ollessaan aterialla; ja hän nuhteli heidän epäuskoaan ja heidän sydämensä kovuutta, kun he eivät olleet uskoneet niitä, jotka olivat nähneet hänet ylösnousseksi. Ja hän sanoi heille: "Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille. Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen. Ja nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat: minun nimessäni he ajavat ulos riivaajia, puhuvat uusilla kielillä, nostavat käsin käärmeitä, ja jos he juovat jotakin kuolettavaa, ei se heitä vahingoita; he panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi." Kun nyt Herra Jeesus oli puhunut heille, otettiin hänet ylös taivaaseen, ja hän istui Jumalan oikealle puolelle. Mutta he lähtivät ja saarnasivat kaikkialla, ja Herra vaikutti heidän kanssansa ja vahvasti sanan sitä seuraavien merkkien kautta. (Mark.16:14–20)*

Olemme tänään koolla viettämässä, tosin kaikessa hiljaisuudessa ja vähäisenä joukkona, suuren, kallisarvoisen ja ihanan tapahtuman muistoa. Me viettämme tänään kaikista suurimman kruunaus- ja valtaistuimelle astumispäivän muistoa, mitä koskaan on tapahtunut. Onhan tänään helatorstai, Herran Kristuksen taivaaseenastumisen muistopäivä. Tänään tulisi jokaisen sydämen, joka tietää olevansa kastettu tämän jalon Kuninkaan ni-

meen ja kuuluvansa Hänen kansaansa, olla täynnä ylevää ja riemukasta juhla mieltä kuullessaan Hänen kruunauksestaan ja valtaistuimelle nousemisestaan.

Jo Vanhan Liiton uskovaiset tulivat täyteen juhlariemua, kun he edeltäpäin, hengessä, ajattelivat tätä päivää. "Paukuttakaa käsiänne kaikki kansat, kohottakaa Jumalalle riemuhuuto. Jumala astuu ylös riemun raikuessa, Herra pasunain pauhatessa. Veisatkaa Jumalalle, veisatkaa, veisatkaa meidän kuninkaallemme, veisatkaa. Sillä Jumala on kaiken maan kuningas. Veisatkaa hänelle virsi. Jumala on kansojen kuningas, Jumala istuu pyhällä istuimellansa." (Ps. 47:2,6 9) Lue myös Ps. 68:18–21, 33–35.

Näin riemuitsi uskova Israel, kun se ajatteli kerran saapuvaa Kristuksen taivaaseenastumisen päivää. Seurakunta käsitti selvästi, että Kristuksen taivaaseenastuminen ei koskenut vain Herraa Kristusta itseään, vaan kaikkia hänen lunastamiaan olentoja. Se oli Herran Kristuksen lunastustyön juhallinen päätös ja loistava kruunaus.

Ja niin on asia. Jos me katselemme Kristuksen taivaaseen astumista vain tapauksena, jossa Herra Kristus itse oli vihdoin täysin ja iankaikkisesti vapaa kaikista kärsimyksistä, kaikesta häpeästä, kaikesta köyhydestä ja vaivoista, ja päivänä, jolloin Hän sai palkan kuolemaan saakka kestäneestä uskollisuudesta, niin emme vielä nauti siitä tosi hyötyä. Meidän on katseltava ja

tähysteltävä uskossa häntä omana Vapahtajanamme ja riemuittava oman Edesvastaajamme ja Edustajamme kruunausta ja korotusta ja oltava itse tuossa riemusaatossa Hänen kanssaan, aivan kuin meidät olisi niin riemulla ja kunnialla otettu vastaan taivaassa. Vain silloin me oikein käsitämme ja käytämme Herran Kristuksen taivaaseenastumisen hyötyä ja hedelmää.

*Rukous:*

Oi Herra Kristus, kuinka suuria ja ihmeellisiä ovatkaan Sinun tekosi. Lunastaaksesi meidät, sinä et ainoastaan astunut alas maan alimpiin paikkoihin, vaan olet sitten työsi tehtyäsi astunut ylös kaikkia taivaita ylemmä. Samoin kuin Sinä et itsesi tähden tullut köyhäksi ja alhaiseksi maailmaan, vaan meidän tähtemme, samoin et itsesi hyväksi mennyt taivaan kunniaan ja kirkkauteen, vaan meidän hyväksemme. Sinä et taistellut omasta puolestasi, vaan meidän puolestamme, niin Sinä myös meidän puolestamme voitit ja vietit voittojuhlaa. Sen vuoksi Sinä annat kuluttaa meille voittoasi. Auta siis nyt, ettei tämäkään Sinun voittonsi julistus, jota olemme kokoontuneet kuulemaan, olisi hukkaan mennyt, vaan, että se vaikuttaisi sydämessämme oikeaa uskoa niin, että jokainen meistä käsittäisi, että Sinä olet kaikki tehnyt meidän hyväksemme ja että meillä on osuus kaikkeen, mitä Sinä olet tehnyt, myös taivaaseenastumiseesi ja taivaalliselle valtaistuimelle nousuusi. Me olemme kaikki voittaneet, kun Sinä voitit, auta meitä uskossa omistamaan Sinut, ei vain ristillä riippuvana, vaan myös nyt taivaallisella valtaistuimella istuvana omana Vapahtajanamme.

Kuule meitä Sinä, taivaallinen Kuningas, mutta samalla meidän Armo kuningas. Amen.

Rakkaat sanankuulijat! Tämä äsken lukemamme evankeliumi esittää meille lyhyesti, vain muutamin lausein kertomuksen Herran Kristuksen ylösnousemuksen päivästä hänen taivaaseenastumisensa päivään, siis pääsiäisestä helatorstaihin. Tänä aikana oli Herra Kristus monta kertaa ilmestynyt opetuslapsilleen ja opettanut heille siitä armovaltakunnasta, jonka hän oli rakentanut. Markus keskittää tässä kaikki nämä opetukset yhteen ja ilmoittaa muutamassa lauseessa niiden pääsisällön. (Mark. 16:15,16) Kristuksen viimeinen tahto ja kehotus, ennen kuin hän astui ylös taivaisiin, oli siis: "Uskokaa minuun". Sen hän jätti meille ja kaikille ihmisille viimeisenä sydämellisenä tahtonaan ja kehotuksenaan ja vahvasti sitten sen heti astumalla juhlallisesti ylös taivaisiin.

Tahdomme nyt tutkia, kuinka varman ja lujan perustuksen uskollemme antaa Kristuksen taivaaseenastuminen.

Esivanhempiemme lankeemuksen kautta olimme me ja kaikki ihmiset joutuneet kolmen julman vihollisen valtaan. Nämä kolme hirmuvaltiasta ovat synty, laki ja kuolema. Lankeemuksen kautta sai ensiksi synty meihin täyden vallan, sitten laki julisti meille kirouksensa ja kadotustuomion ja taastästä syystä kuolema sai oikeuden niellä meidät. Nämä kolme vihollista toimivat mitä läheisimmässä yhteydessä ja pitävät ihmistä rautaisissa kahleissa. Raamattu kuvaa sitä: "Mutta kuoleman ota on synty ja synnin voima on laki." (1Kor.15:56)

Synti tekee kuoleman niin kauhistavaksi, mutta synti saa taas tuon pelottavan syyttämis- ja tuomitsemisvoimansa lailta.

Ei mikään ihmismahti voinut voittaa näitä kolmea vihollista. Niiden kahle oli ihmisvoimille murtamaton. Ihminen oli avuton vanki, niin täysin avuton, että jollei Jumala olisi armahantanut ihmistä, olisi ihminen auttamatta ollut kadotettu. Mutta Jumalan Poika otti suorittaakseen tuon ihmeellisen vaikean työn, meidän vapauttamisemme vankeudesta. Hän antoi tehdä itsensä synniksi meidän edestämme, hän alistui meidän sijastamme lain käskyjen alle, hän syöksi meidän puolestamme kuoleman kitaan. Ja kaikessa hän suoritti työn valmiiksi, kaikki syntimme sovitti, koko lain täytti ja antamalla kuoleman niellä hänet, itse Kaikkivaltiaan elämän, hän kukisti kuoleman.

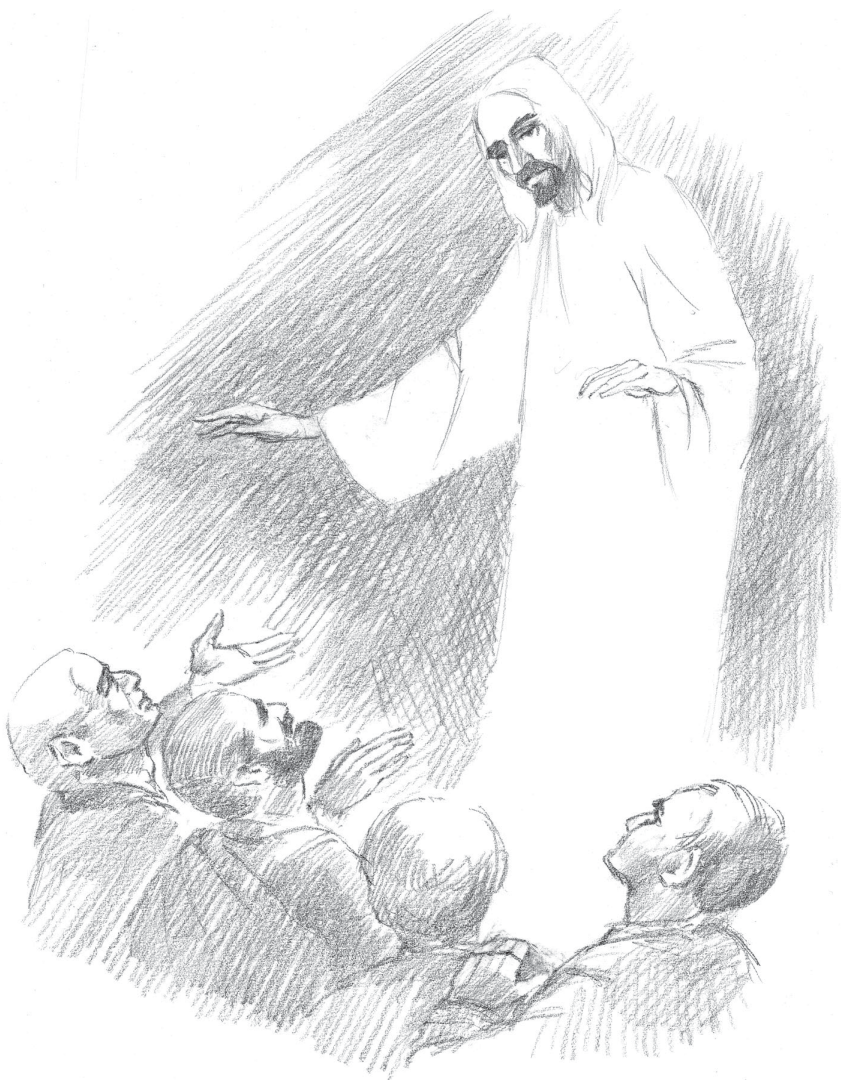
Kun työ oli tehty ja Kristus nousi kuolemasta, oli koko langennut maailma hänessä ja hänen kauttaan saanut vapautuksen ja voittanut. Kaikki ihmisten synnit oli poispyyhitty. Kaikille oli hankittu Jumalan edessä kelpaava vanhurskaus. Helvetti oli sammutettu, kuolema kuolettu, elämä ja katoamattomuus tuotu taas ehjänä esiin ja tämän kaiken oli Isä Jumala juhlallisesti hyväksynyt. Kaikki nuo kolme vihollista makasivat perin pohjin lyötynä sen Sankarin jalkojen alla, joka oli meidän puolestamme lähtenyt taistelukentälle niitä vastaan.

Kaikki oli selvää, vain yksi asia enää puuttui, jotta Vapahtajamme olisi kaikella varustettu, jotta hänellä olisi niin kaikki, ettei enää puuttuisi mitään. Oli tarpeen, että hänelle nyt annettai-

siin rajaton valta yli kaikkien noiden vihollisten, että hänelle annettaisiin käteen Kaikkivaltiaan valtikka ja hänen päähänsä pantaisiin taivaallinen kruunu ja hän nousisi jumalallisen majesteetin valtaistuimelle. Näin täytyi vielä mennä täytäntöön se, mitä psalmista ennustaa: "Minä olen asettanut kuninkaani Siioniin, pyhälle vuorelleen". Minä ilmoitan, mitä Herra on säätänyt. Hän lausui minulle: "Sinä olet minun poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin. Ano minulta, niin minä annan pakanakansat sinun perinnöksesi ja maan ääret sinun omiksesi. Rautaisella valtikalla sinä heidät muserrat, niin kuin saviastian sinä särjet heidät." (Ps.2:6 9)

Tämä tapahtui helatorstaina, sinä päivänä, jolloin Herra Kristus juhlallisesti astui ylös taivaaseen ja istui Isän oikealle puolelle taivaassa. Silloin Kristus pani toimeen voittosaaton avoimista porteista sisälle taivaaseen kaikkien enkelien häntä kunnioittaen tervehtiessä Jumalihmisenä ja meidän Vapahtajanamme. Mutta vielä enemmän, hän on samalla hetkellä nousut rajattomaksi valtiaaksi yli synnin, lain, kuoleman, sielun vihollisen ja helvetin. Samalta vuorelta, Öllymäeltä, jonka rinteellä hän oli kovassa taistelun tuskassa verta hikoillut ja vihollisen julmuuden kohdannut, hän nyt jumalallisessa loistossa nousi taivaan kunniaan.

Mutta pääkohta tässä on se, että Herra Kristus toimi tässä, ei vain Päänä ja Herrana, vaan meidän Edustajanamme ja Edelläjuoksijanamme. Vertauskuvana tästä on Daavid, kun hän löi Goljat jättiläisen. Hän taisteli yksin ja voitti tuon vihollisen, mutta hänen



kauttaan voitti koko Israel ja vapautui filistealaisten vallasta. Samoin ovat kaikki syntiset, Kristuksen voitettua ja astuttua ylös taivaan valtaistuimelle, päässeet valtiaksi yli synnin, lain ja kuoleman.

Apostoli Paavali sanoo Efesolaiskirjeessä: “Mutta Jumala, joka on

laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa armosta te olette pelastetut ja yhdessä hänen kanssaan herättänyt ja yhdessä hänen kanssaan asettanut meidät taivaallisiin Kristuksessa Jeesuk-



sessä, (Ef.2:4 6)

Tästä Jumalan sanasta käy ilmi selvästi, että meillä on osuus kaikkeen, mitä Vapahtajamme teki. Hänen kuolemansa on meidän, aivan kuin itse olisimme kuolleet. Samoin hänen ylösnousemisensa ja vanhurskautensa. Aivan samalla tavoin kuuluu meille hänen taivaaseenastumisensakin. Me olemme yhdessä hänen kanssaan saaneet jo nousta taivaisiin ja päässeet vihollistemme valtiaksi.

Yhtä varmasti kuin Herraa Kristusta ei mikään laki voi tuomita tai mikään synty käydä käsiksi, mikään kuolema saada valtaansa, yhtä varmasti olemme myös me vapautetut vihollistemme vallasta ja jo päässeet taivaalliseen vapauteen ja valtaan, kunhan vain häneen, Herraamme Jeesukseen Kristukseen uskomme. Tämä kaikki on Herran Kristuksen taivaaseenastumisen hedelmää.

Tästä näemme jo, kuinka varman ja lujan perustan uskollemme antaa Kristuksen taivaaseenastuminen. Jollemme tahtoisi uskoa, että synty, laki ja kuolema makaavat jo voitettuina jalkaimme alla, silloin kieltäisimme Herran Kristuksen taivaaseenastumisen, kieltäisimme, että hänen, Vapahtajamme, Veljemme ja Lunastajamme työ pelastamiseksi päättyi tosiaan näin täydelliseen voittoon. Mutta sitä emme halua kieltää emmekä yhtään vähentää.

Jos siis syntimme tahtoo saattaa meidät tuskan valtaan, niin älkäämme painuko epätoivoon, vaan katsokaamme uskossa Kristuksen taivaaseenastumista ja sanokaamme sydämesämme: “Synty, sinä olet voitettu, sinä et saa minua painaa uudestaan valtasi

alle, vaan sinä olet vankini ja ainoa tehtäväsi on ajaa minut yhä lujemmin turvautumaan Vapahtajaani. Hän on astunut ylös taivaisiin ja sinne olen minäkin noussut hänen kanssaan, sillä häneen olen kastettu ja uskon kädellä pidän hänestä kiinni.”

Jos laki tahtoo tuomita kadotukseen, niin emme saa jäädä sen tuomion alle, vaan sanoa: “Laki sinä olet täytetty jo, sinun kaikki vaatimuksesi on jo tyydytetty. Jumalan Poika alistui käskettäväkseen, siten menetit oikeutesi tuomita minut, häntä et voi mistään muistuttaa, hän on noussut Jumalan majesteettilliselle valtaistuimelle ja on sinun Herrasi. Hänen tuomionsa, ei sinun, on nyt kohtaloni ja hänen tuomionsa kuuluu: armahdettu ja kaikki anteeksiannettu. Jos kuolema tahtoo sinua pelottaa ja helvetti avaa kauhean kitansa, ei meidän tarvitse pelätä. Sen pelotukset ovat nyt Kristuksen taivaaseenastumisen kautta tulleet pelkiksi tyhjiksi pelättimiksi. Yhdy rohkeasti veisaamaan:

“Kun Jeesus mennyt on taivaaseen, on taivas auki nyt aarteineen.

Mä koditonna ja orpona sain kodin kultaisen taivaassa.

Kun Jeesus mennyt on taivaaseen, mä pääsin synnistä pyhyyteen.

Hän on nyt taivaassa pappinan, hän on mun veljen ja puoltajan.

Kun Jeesus mennyt on taivaaseen, hän kuuluu mulle nyt voittoineen.

Mun eestän’ kuolleenä elää ain, ja rukoilee yhä puolestain.

Kun Jeesus mennyt on taivaaseen, niin taivas voitti mun itselleen.

Vaikk’ kuljen vielä mä päällä maan, jo siellä uskossa olla saan.”

(Sk. 189:1–3,5)

Mutta Herran Kristuksen taivaaseenastuminen antaa uskollemme vielä sen kautta lujan ja läheisen perustuksen, että se vakuuttaa meille Herran Kristuksen olevan nyt alinomaa täällä seurakuntansa luona. Aivan tavallinen luulo kristikunnan keskuudessa on se, että Kristus nyt taivaaseenastumisensa jälkeen ei enää olisikaan täällä maan päällä ihmisluontonsa puolesta, eikä yleensä koko maailmassa, vaan muka kokonaan siitä erillään, kaukana pois. Tämä luulo perustuu aivan väärään käsitykseen Kristuksen taivaaseenastumisesta. Luullaan, että se oli samanlainen kuin kerran aikaisemmin oli ollut Eenokin tai profeetta Eliaan meno taivaaseen ja, että Kristus asuisi, kuten jo autuuteen päässeet, määrättyssä taivaan olopaikassa. On huomattava, että me emme jaksakaan ajatuksillamme käsittää emmekä tutkia, miten Herra Kristus taivaaseenastumisensa suoritti. Emmehän jaksakaan edes käsittää, millainen olo-tila taivas on. Raamattuhan sanoo, että taivas on olotila, jossa aika ja paikka lakkaavat olemasta. Mutta olotilasta, jota ei rajoita aika eikä paikka, ei meillä voi olla mitään mielikuvaa tai käsitystä. Ja Raamattu sanoo vielä enemmän: “Hän, joka on astunut alas, on se, joka myös astui ylös, kaikkia taivaita ylemmäksi, täyttäkseen kaikki.” (Ef.4:10)

Kenen ajatus jaksaisi käsittää näin suurta asiaa? Siinä loppuu ihmisajatus ja ihmissanat. Se on tutkimaton, se on suorastaan uskottava ja mitä yksivakaisemmin uskomme, mitä Raamattu siitä sanoo, sitä enemmän se vain vahvistaa uskoamme.

Mitä siis Raamattu sanoo? Se ei sano, että taivas nyt rajoittaa Herran

Kristuksen olinpaikan, ei, vaan päinvastoin, että hän nyt täyttää kaikki, ei, että taivas sulki hänet sisälleen, vaan, että hän otti taivaan haltuunsa, vieläpä, että hän nousi ylemmä kaikkia taivaita ja istuu “Jumalan oikealla kädellä.”

Mitä se on? Pyhä Raamattu selittää omat sanansa. Se käyttää usein tuota sanontaa, kuten voimme lukea 2 Moos. 15:3–6, Jes. 48:13, Ps.138:7. Psalmista luemme: “Minne minä voisinkin mennä, kussa ei sinun Henkesi olisi, minne paeta sinun kasvojesi edestä? Jos minä taivaaseen nousisin, niin sinä olet siellä, jos minä tuonelaan vuoteeni tekisin, niin katso, sinä olet siellä. Jos minä kohoaisin aamuruskon siivillä ja asettuisin asumaan meren ääriin, sieläkin sinun kätesi minua taluttaisi, sinun oikea kätesi tarttuisi minuun. (Ps.139:7 10)

Jumalan oikea käsi on yhtä kuin Jumalan kaikkivalta, kaikkialla olo, iankaikkinen majesteetti.

“Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikelle hengellisellä siunauksella Kristuksessa, niin kuin hän ennen maailman perustamista oli hänessä valinnut meidät olemaan pyhät ja nuhteettomat hänen edessään, rakkaudessa, edeltäpäin määräten meidät lapseuteen, hänen yhteyteensä Jeesuksen Kristuksen kautta, hänen oman tahtonsa mielisuosion mukaan, sen armonsa kirkkauden kii tokseksi, minkä hän on lahjoittanut meille siinä rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkaiden mukaan.” (Ef.1:3 7)

“Daavidin virsi. Herra sanoi minun

Herralleni: "Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi." (Ps.110:1)

Tämä on sanottu Kristuksen ihmillisestä luonnosta, sillä Jumalana hän on yhtä Isän kanssa.

"Mutta sinä pysyt samana, eivätkä sinun vuotesi loppu." (Ps.102: 28)

Tästä voit nyt päättää onko Kristus nyt taivaaseen astuttuaan niin erinnyt täältä, että hän on kaukana poissa eikä enää täällä luonamme. Ei suinkaan. Tosin hän on sillä tavoin jättänyt tämän maailman, että hän ei enää ole täällä kuolevana ihmisenä, näkyvänä, kosketettavissa ja paikkaan ja aikaan sidottuna. Mutta hän ei ole poissaoleva Kuningas, joka vain kaukaa hallitsisi. Herra Kristus otti vain tuolla paikalla, sidottuna ulkonaiseen olemukseensa, hyvästit omiltaan ja kohosi heidän nähtensä ylös, osoittaakseen sen suuren muutoksen, mikä nyt astui voimaan hänen olotilassaan. Hän ei ollut kuin etäännyvä matkamies, joka häipyi pois. Ei, heti, kun Jeesusta suojeleva pilvi peitti hänet, astui hän tuohon majesteettilliseen olotilaan, täyteen taivaan kunniaan ja kaikkivaltaan ja kaikkialla olevaksi. Ja enkelien ylistyslaulujen kaikuessa otti käyttöönsä valan yli taivaan ja maan ja kaikkien luotujen. Minkä lujan perustan tämä antaakaan meille riemulla uskoa häneen! Hän ei olekaan jättänyt seura kuntaansa, vaan juuri taivaaseenastumisellaan tullut oikein lähelle sitä.

"Ja katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti." (Matt.28:20)

Vapahtajamme on nyt kaikkialla läsnä armonsa, apunsa ja suojeeluk-

senza kanssa. Täällä ollessaan hän esiintyi kaikessa puolestamme Isän edessä. Nyt hänen koko huomionsa kohdistuu meihin, hänen lunastamiinsa ihmisiin, johdattaa meitä evankeliuminsa kautta uskoon, siinä säilyttää ja päättää työnsä meissä viimeiseen päivään mennessä.

Kristus ei ole lakannut työstään meidän hyväksi. Hän ei lepää, kuten uskossa jo erinneet, vaan esiintyy Jumalan kaikkein pyhimmässä, kaikkien uskovien nimet sydämellään, oikeana ylimmäisenä pappina. Hän rukoilee lakkaamatta, hallitsee omiaan, huolehtii, suojelee, etteivät helvetin portit voita.

Oi, herää siis häneen todella turvautumaan. Hän on luonamme. Sillä vaikka oletkin synnin, lain ja kuoleman vanki luonnostasi, jota et voi kieltää, on sinulla aivan lähellä, sinulle kuuluva Kristuksen taivaaseenastuminen. Sen kautta on apu luonasi, lähelläsi, juuri se apu, jota tarvitset. Turvaa häneen, niin olet heti vapaa ja valtiat hänen kauttaan.

"Ja hän sanoi heille: Menkää kaikkien maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille. Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu, mutta, joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen. Mark.16:15 16)

Vaikka matkalla kohtaatkin monenlaista hätää, ahdistusta ja sielun vaaroja, niin älä hellitä, pitäydy Vapahtajaan, niin pysyt voitolla. Sinun hyväksesi hänellä on kaikkivalta ja koko taivas. Siihen saat luottaa.

Pastori Kauko Valveen saarna helatorstaina 30.5.1946 Lahdessa

## Kokemus ja näyttö eivät auta epäuskoista

Usko syntyy lain ja evankeliumin saarnasta. Raamatun oma sana synnyttää uskon ja karkottaa kiusaajan, eikä sen käyttämistä pidä arkailla. Luterilaisuus on tämän oivaltanut. Sen sijaan reformoitu kristillisuus on käyttänyt suuria voimavaroja ja tehnyt paljon työtä sen eteen, että se voisi antaa järkeen perustuvaa eli tieteellistä näyttöä esimerkiksi Raamatun arvovaltaa ja erehtymättömyyttä koskevista asioissa.

Adam saattoi kertoa pitkän, 930 vuotta kestäneen elämänsä ajan jälkipolville paratiisista. Paratiisi oli myös enkelin sulkema ja vartioima. Metusalah, seitsemäs Aadamista, kuoli sinä vuonna, jona vedenpaisumus tuli. Hän ehti elää Aadaminkin kanssa 243 vuotta. Näin vedenpaisumusta edeltävä maailma sai tietoja alkuajan tapahtumista silminnäkijä Aadamilta ja monilta luotettavilta isiltä, jotka olivat kuulleet tapahtumista suoraan Aadamilta. Kuitenkin senaikainen maailma suurena valtaenemmistönä kääntyi oikeata uskoa vastaan, vaikka sekä oikea usko että terve järki olivat heitä vastaan.

Noaan pojat kokivat arkin rakentamisen, arkkiin menon, vedenpaisumuksen ja varjeltumisen niine kaikkinne ihmeineen, jotka asiaan liittyivät. Nooa itse oli elänyt Metusalahin kanssa 600 vuotta, ja Metusalah oli ollut pitkään Aadaminkin aikainen. Nooa taas eli lähes Aabrahamin syntymään asti ja Nooan poika Seem eli 35 vuotta vielä

Aabrahamin kuoleman jälkeen. Kaikesta tästä huolimatta yksi Nooan poika, Haam, oli epäuskoinen. Haam aloitti pakanallisen epäjumalanpalveluksen ja kohta siihen liittyivät myös Jaafetin jälkeläiset ja Seeminkin jälkeläisiä. Oli kokemuksia maailmanlaajuisesta tuhotulvasta, jonka jäljet olivat silloin nykyistä selvemmin näkyvissä. Oli kokemuksia Jumalan ihmeellisestä varjeluksesta. Ne eivät kuitenkaan saaneet heitä uskomaan. Niille, jotka uskoivat, asiat olivat selviä, mutta epäuskoisille mikään kokemus eivätkä mitkään näytöt olleet riittäviä. Heidän turmeltunut järkensä ja koko sisikuntansa panivat vastaan. Mahdotonta, asia ei voi olla noin, he ajattelivat ja johdattivat itsensä ja jälkipolvensa vuosituhansiksi epäuskon valtaan ja pakanuuden pimeyteen.

Sama toistui lukemattomia kertoja Israelin historian aikana ennen Vapahtajan tuloa. Sama epäusko ilmeni Vapahtajan julkisen toiminnan aikana. Vapahtajamme teki valtavia ihmeitä. Myös niiden lukumäärä oli aivan valtava. Silti epäuskoiset juutalaiset tivasivat häneltä merkkiä voidakseen uskoa. Ei ole olemassa sellaista merkkiä, joka vakuuttaisi epäuskaisen ihmisen järjen ja kääntäisi hänet. Jäljelle jää vain Joonaan merkki, saarna ristiinnaulitusta ja ylösnoussesta Kristuksesta. Se on kääntänyt lukemattomia epäuskoisia, ja sitä Kristus lähetti kirkkonsa julistamaan.



Miksi järjen todisteet eivät saa ihmistä uskomaan? Sen vuoksi, ettei ihminen voi omalla voimallaan eikä järjellään uskoa eli tulla Jumalan tykö. Siihen tarvitaan Pyhä Henki. Hän taas kääntää sydämen. Pyhän Hengen toiminta ei suuntaudu järkeen eli päähän, vaan ihmisen sisimpään eli sydämeen. Uskon hedelmänä uskova sitten alistaa järkensä Kristuksen kuuliaisuuteen.

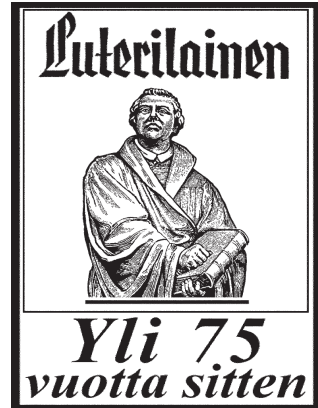
Järjen todistuksilla ja kokemuksilla on oma merkityksensä. Kyllä ne todistavat epäuskoisillekin, nimittäin heitä vastaan. Ne saattavat myös tuoda epäuskaisen pois järkensä erehdyksestä jossakin asiassa häntä uskovaksi tekemättä. Joku, joka esimerkiksi on ollut kehitysoopin kannalla, saattaa muuttaa

käsitystään ja alkaa pitää luomista kehitystä järkevämpänä selityksenä maailman olemassaololle ja siten valmistaa häntä evankeliumin saarnalle. Mutta vain evankeliumi synnyttää uskon.

Järjen todistuksilla on ulkonaista merkitystä myös uskoville. Ne voivat poistaa ulkonaisia epäluuloja. Mutta uskon varmuuden antaa vain raamattunäyttö, ja jokainen kristillisen kirkon oppi täytyy perustua raamattunäytölle.

Onkin tavattoman tärkeää, että käytämme rohkeasti Raamatun ja sillä kumoamme väärät opit ja sieltä ammennamme ja tuomme esiin oikean opin. Raamatulla Kristus voitti kiusaajan ja samalla antoi meille esimerkin Sanan voimasta ja käytöstä. *MS*

# Rukous Pyhän Kolminaisuuden päivänä



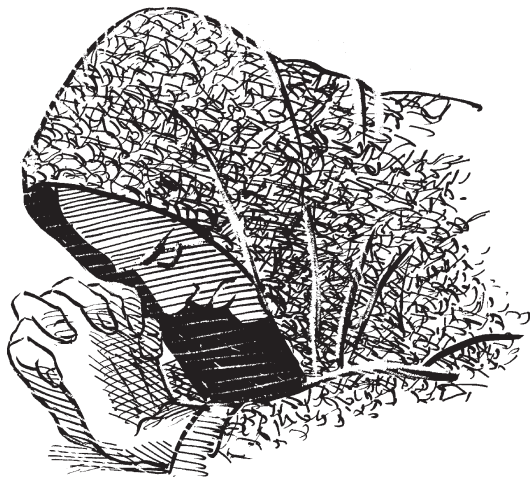
*Luterilainen, toukokuu 1928*

Kaikkivaltias, iankaikkinen, laupias Jumala, Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen Isä, joka olet Pojan ja Pyhän Hengen kanssa luonut ja vielä ylläpidät taivaan ja maan, enkelit ja ihmiset ja kaikki luontokappalet ja joka olet suurella hyvydessäsi ilmoittanut itsesi pyhän sanasi kautta ihmisluvulle, että Sinä olet yksi iankaikkinen Jumala kolmessa persoonassa, jotka ovat yhtä olemusta, yhtä voimassa ja kunniaassa: Sinua, oi Jumala, Isä, Poika ja Pyhä Henki, Sinä pyhä ja kaikkina aikoina ylistetty Kolmiyhteys, rukoilemme oikeassa totisessa uskossa. Sinua kunnioitamme, Sinua tunnustamme, Sinusta kerskaamme ja Sinua ylistämme nyt ja joka aika ja eroitamme itsemme oikeassa uskossa tapahtuvan rukouksemme kautta pakanoista, juutalaisista, turkkilaisista ja kaikista jumalattomista, jotka Sinua, totista, elävää Jumalaa eivät tunne, eivätkä tunnusta, vaan jotka itse itselleen keksivät epäjumalia ja kaikkein pyhintä nimeäsi häpäisevät ja pilkkaavat.

Oi, iankaikkinen Jumala, joka iankaikkisuudessa olet synnyttänyt Pojan ja ilmoituonut hänen kauttaan päätöksesi meidän autuudestamme ja nyt asettanut ainoasyntyisen Poikasi koko ihmissuvun Välimieheksi ja Lunastajaksi, me lähestymme Sinua nöyrin sydämin, pyydämme ja rukoilemme: Oi, Herra, ole meille kaikille armollinen ja laupias; anteeksianna meille kaikki syntimme! Herra Jumala Sebaot, anna kasvosi loistaa ylitsemme, niin me paranemme. Sinähän tahdot, oi Herra, yhä edelleen koota itsellesi ihmisten joukosta kirkon ja siis myös meidänkin keskuudessamme pysyttää itsellesi pyhän siemenen.

Armossasi varjele ja auta ajallista elämäämme näinä murheellisina lopunaikoina, että saisimme viettää rauhallista ja levollista elämänaikaa kaikessa jumalisuudessa ja kunniallisuudessa.

Sinä iankaikkinen Jumalan Poika, joka olet taivaallisen Isäsi kanssa yhtä olemusta ja hänen kirkkautensa säteily ja joka sanomattomassa rakkau-



dessasi olet ottanut päällesi inhimillisen luonnon ja sellaisena kaikkien syntiemme edestä lunastushinnan maksanut: tuomme Sinulle kaikesta hyvyydestäsi ja uskollisuudestasi ylistyksen ja kiitoksen ja tunnustamme, ettemme koskaan voi Sinua siitä kyllyiksi kiittää.

Oi, armollinen Herramme ja Vapahtajamme, Jeesus Kristus, armahda meitä; puhdista meitä kalliilla verelläsi kaikista synneistämme. Anna meidän pysyä pyhän sanasi ja oikein hoidettujen sakramenttien käyttämisessä. Varjele meitä harhailusta ja väärästä opista. Torju pois sanasi kaikki viholliset, jotka meitä nyt ahdistavat, etteivät he saisi meitä pauloihinsa kiedotuksi langetaksemme ja joutuaksemme perikatoon. Suojele ja pelasta sorrettu kristikuntasi. Anna myös uskonlujuutta, kärsivällisyyttä ja lohdutusta kaikissa vastuksissa ja johda meitä tästä murheenlaaksosta kunnian ja kirkkauden valtauntaasi.

Oi, Jumala Pyhä Henki, joka Isän ja Pojan lähettämänä tulet sydämiimme ne uudistamaan, valaise meitä ja sytytä meissä palava, tosi, autuaaksi-tekevä usko. Hallitse, johda ja ohjaa meitä totuudessasi: pysytä meitä siinä vastoin kaikkia koettelemuksia, vastoin kaikkea lankeemusta ja pahennusta lujina loppuun asti.

Oi, laupias, uskollinen Jumala, Isä, Poika, Pyhä Henki, pyhä, korkeastiylistetävä Kolmiyhteys, suo meille kaikille jumalallinen armosi oikein uskoaksemme, kristillisesti vaeltaaksemme ja autuaasti kuollaksemme, että me tämän viheliäisen, vaivalloisen elämän jälkeen saisimme autuaallisessa, riemullisessa yhteydessä, pyhien enkelien ja valittujen kanssa katsella Sinua kasvoista kasvoihin ja lakkaamatta Sinua rakastaa, ylistää ja kiittää. Amen.

*(Missouri-Synodin käsikirjasta s. 110-111.)*

Luterilainen, toukokuu 1926

## *Helluntaina*

(Sävel: Virsikirj. N:o 330.)

*On armon aika autuas ja riemujuhla suuri,  
kun Lohduttaja laupias taivaasta tullut juuri  
opetuslapset vahvasti,voimalla Hengen varusti  
uskollisiksi aina.*

*Oi Hengen juhlaa jaloa,kun Henki vaikuttaapi  
ja taivaallista valoa ja voimaa vuodattaapi;  
sydämet vielä sytyttää ja uskon, toivon synnyttää,  
lohduttaa murheissamme.*

*Oi juhlaa suurta, suloista, kun Henki lahjat jakaa  
ja Jeesuksemme teoista vakuuttaa voima vakaa  
sanassa, sakramenteissa, ett'aivan Isän edessä  
olemme otolliset.*

*Oi, juhlaa taivaan talossa ijäistä Isän luona —  
Karitsan haavain valossa vapaavuotena tuona,  
kun Henki kuolleet herättää, sielun ja ruumiin  
yhdistää, kirkastaa kiiltäväksi. — —*

*Nyt kansat, kaiken maailman, helluntai-Hallelujaa  
jo yhtykäätte laulamaan ylistäin Lunastajaa:  
— täytettiin suuri lupaus,  
kun Pyhän Hengen vuodatus tapahtui helluntaina.*

10.5.26 Juho Valve



## *Profeetta Sakarjan selitys*

*Uskonpuhdistaja Martti Lutherin selittämä ja hänen itsensä saksaksi julkaisema vuoden 1527 joulukuun lopussa. W2 XIV, 1768-1975. Suomentanut Markku Särelä. Jatkoa viime numeroon.*

*[Seitsemännen luvun selityksen jatkoa]*

8. Katsohan myös mikä meistä puheen ollen on olennaista. Usko Kristukseen ja rakkaus lähimmäiseen on käsketty meille, ja kaikkea on arvioitava siitä käsin, mitä voimme ja mitä meillä on. Tämän taas voi jokainen tietää ja on jo ajat sitten tiennyt; mutta kukaan ei pidä sitä sen arvoisena, että käyttäisi siihen mitään sitä oppiakseen ja sitä tehdäkseen, ei edes yhtä ropoa eikä sitä varten astu edes yhtä askelta kynnyksen yli. Mutta kirkkojen rakentamiseen, messujen perustamiseen, pyhimyksille paastoamiselle, toivio-retkille, luostarielämän ylistämiseen, antamiseen kirkon koristuksiin ja muuhun kirkko-oikeuksien säilyttämiseen, voi siinäpä on loistoa, siinä on rahalla voimaa, siinä voi paastota, pitää jäykkiä vaatteita, syödä huonosti, valvoa, uurastaa, siinä pitää oppia ja kysellä, nähdä vaivaa ja kiduttaa itseään, että tulisi hurskaaksi ja pyhäksi jne. Mutta Kristus sanoo viimeisenä päivänä: Kun lahjoititte kirkkoja, minulleko niitä lahjoititte! Kuka teitä käski niin tekemään? Milloin minä annoin teille siitä käskyn? Ja kun elit kuuliaisena, siveänä ja köyhänä luostarissa ja noudatit sääntöjäsi, elitkö silloin minulle ja noudatitko niitä minun tähteni? Missä minä olin sen käskenynt? Hyvä, mene siis myös sinne ja anna sen maksaa sinulle palkka, kenelle olet elänyt ja kenen tähden olet niitä noudattanut. Mitä

tähän sanovat kaikki papit, munkit, nunnat ja hengellinen kansa? Heidän täytyy sulkea suunsa ja kuitenkin kuulla, etteivät he ole ainoastaan valinneet ja pitäneet kaikkea sellaista itseään palvelukseen ja miellyttäkseen, vaan he ovat myös samalla laiminlyöneet Jumalan käskyn ja sitä halveksineet.

9. Niinpä Jesajakin saarnaa 58:3-7:ssä, kuten edellä on sanottu [kohdassa 5], moisia nurinkurisia paastoajia ja pyhiä vastaan, jotka hylkäsivät Jumalan käskyt ja halusivat saada kaiken aikaa paastoamalla ja näyttämällä surkeilta, ja sanoo näin: "He saavat kysyä minulta, mikä on oikein" ja haluavat kovasti tulla Jumalaksi ja sanoa: "Miksi me paastoamme, kun sinä et sitä näe, kuritamme itseämme, kun et sinä sitä huomaa?" Katso, paastopäivänänne te ajatte omia asioitanne ja ahdistatte työhön kaiken työväkenne. Katso, riidaksi ja toraksi te paastoatte, lyödäkseen jumalattomalla nyrkillä. Te ette nyt paastoa niin, että teidän äänenne kuulutaisiin korkeudessa. Tällainenko on se paasto, johon minä mielistyn, se päivä, jona ihminen kurittaa itseänsä? Jos kallistaa päänsä kuin kaisla ja makaa säkissä ja tuhassa, sitäkö sinä sanot paastoksi ja päiväksi, joka on Herralle otollinen? Eikö tämä ole paasto, johon minä mielistyn: että avaatte vääryyden siteet, irroitatte ikeen nuorat, ja päästätte sorretut va-

paiksi, että särjette kaikki ikeet? Eikö tämä: että taitat leipäsi isoavalle ja viet kurjat kulkijat huoneeseesi, kun näet alastoman, vaatetat hänet etkä kätkeydy siltä, joka on omaa lihaasi?” Jne.

**10.** Katsohan tätä: suuret pyhät painivat epäkristillisiä kahleita ja kuormia lähimmäistensä kannettaviksi, toisin sanoen, he sortivat köyhiä, kohtelivat heitä aivan armottomasti oikeuden varjolla ja ankaruudella. Eivätkä he osoittaneet mitään hyvää lähimmäisilleen, vaeltelivat, paastosivat sillä aikaa, peittivät päänsä ja makasivat kovalla alustalla, näyttivät surkeilta ja kiduttivat ruumistaan kaikenlaisella ankaralla elämällä. Tämän tarkoituksena oli kääntää Jumalan huomio heihin, uhmata, mahtailla Jumalalle, kysyä: miksi hän on niin epäreilu, ettei ota tätä pyhyyttä huomioon? Ja he halusivat saada hänet oppimaan, mikä on oikein ja pyhää. Niinpä hän puolestaan vastaa: oikea paasto on antaa anteeksi ja periksi lähimmäiselle siinä, missä me raskautamme häntä epäkristillisesti, ja tehdä hänelle myös hyvää ja auttaa häntä. Joka niin tekee, paastoo hyvin, vaikka söisi ja joisi aina. Mutta joka ei niin tee, se ei paastoa, vaikka eläisi tuulesta. Paastoaminen ja kova elämä on meille helppoa; lähimmäisen auttamista ja palvelemista, anteeksi antamista ja luopumista taas ei missään haluta. Miksi? Tuo edellinen on meidän asiamme, meidän valintamme, meille mieliksi. Mutta tämä jälkimmäinen on Jumalan käsky; siksi se ei meille käy.

**11.** Sen vuoksi Jesajakin tässä oikein sanoo niitä jumalattomiksi kahleiksi tai raippakimpuiksi. Se näet, mitä panemme lähimmäiselle taakaksi,

on lujasti sidottu ja solmittu yhteen. Mielellään ei helliteta, vaan ennemminkin taakkaa kasvatetaan ja se sidotaan tiukempaan niin, että lähimmäisen täytyy edelleen irti pääsemättä maksaa velkansa ja tehdä velvollisuutensa tai pysyy niin sidottuna, köytettynä ja säilytettynä, mitä kauemmin sitä enemmän. Sitä hän sanoo tässä jumalattomiksi kahleiksi ja kuormaksi, jotka ankarasti säilytetään ja sidotaan kuormaksi jne.

**12.** Huomaamme, kuinka ihmisen omat työt loistavuudellaan tekevät täysin tyhjiksi Jumalan käskyt sekä tekevät sydämen julkeaksi, niin että se haluaa haastaa Jumalan oikeuteen ja ylvästellä häntä vastaan, ikään kuin Jumalan täytyisi olla väärässä, ellei hän ota hänen julkeuttaan huomioon. Paavali sanookin heidän torjuvan totuuden, Tiit. 1:14, ja sanoo 2 Tess. 2:4:ssä, että antikristus korottaa itsensä Jumalan yläpuolelle ja Jumalan palvelemisen yläpuolelle, epäilemättä omalla itsevalitulla pyhyydellään. Ja Kristus todistaa Matt. 15:3:ssa, että juutalaiset kumosivat Jumalan käskyn noudattaakseen ihmisten perinnäissääntöjä.

**13.** Tämä on havaittavissa myös nurjamielisessä luostarielämässä ja hengellisessä säädysssä: on paastoa, joutenoloa, makaamista kovalla alustalla, valvomista, vaikenemista, karkeiden vaatteiden pitämistä, pään paljaaksi leikkuuta, sulkeutumista luostariin, elämää ilman avioliittoa, mistä Jumala ei ole antanut mitään käskyä. Mutta samalla he syövät maata ja kansaa kymmenyksillään ja tavaroillaan, nylkevät ihmisiä luita myöten; siinä ei ole rakkautta eikä armoa; he eivät tee



työtä, mutta silti juovat köyhien verta ja hikeä; niiden, joilla ei ole leipää kotona, täytyy ravita heidän vatsansa kaimella yltäkylläisyydellä, tehdä työtä päivät ja yöt jne. Voisiko näistä jumalattomista yhteyksistä käyttää myös nimeä *impiae collicantiae et fasciculi jugi*? Silti he kerskaavat siitä ja odottavat Jumalan kruunaavan heidät erityisinä pyhinä. Jos hän ei niin tee, niin hänen täytyy olla väärässä ja hän saa kuulla: Olemme paastonneet etkä sinä katso sen puoleen! Elämme vaivoissa ja hengellisesti, etkä sinä siitä välitä! Jne. Mutta se on ihmisen oma valinta, siksi siitä ei tule mitään. Jumala haluaa, että pidämme hänen käskynsä. Siinä meillä on kylliksi pitämistä.

14. Tämän lisäksi näillä miehillä on vielä eräs paha tapa, nimittäin se, että he lähettävät rukoilemaan Beeteliin, mutta Jerusalemissa hakemaan neuvoa. He siis jakavat pyhyytensä kahtia: jumalanpalveluksen he hoitavat Beetelissä paikalla, jossa aikaisemmat profeetat olivat koko ajan kieltäneet sitä

pitämistä ja jonne Babylonian kuninkaan aikana sijoitettiin samarialaisia ja sekakansaa, joista kukin palveli omaa jumalaansa, kuten Aikakirjan 36. luku kuvaa, että Beetelin täytyi olla yhtä aikaa sekä Herran että epäjumalien huone, ihmisvalinnan mukaan järjestetty. Ihmisoppi seuraa aina ihmisajatusta tai vähintään sotkee sen sekaan, niin ettei taikina pysy happamattomana; kuten profeetta ei tässä etupäässä aja takaa tätä pahuutta, vaan ennemminkin heidän omavalintaista paastoaan, jolla he hylkäsivät Jumalan käskyn ja sitä halveksivat.

**Jaе 7. “Eikö niin: pitäkää ne sanat, jotka Herra on julistanut entisten profeettain kautta, kun Jerusalemissa vielä oli asuttuna ja levossa, ympärillään alaisensa kaupungit, ja Etelämaa ja Alankomaa olivat asutut?”**

15. Ikään kuin hän haluaisi sanoa: Minä olen aina kieltänyt itsevalitut teot ja jumalanpalvelukset, kun Jerusalemissa oli vielä pystyssä, ja se hävitettiin, koska he eivät halunneet totella minua, ja te, jotka vielä makaatte samassa rangaistuksessa, ette lakkaa, vaan yhä pysytte kannallanne ettekä paranna itseänne. Mitä tekisittekään, jos Jerusalemissa olisi vielä pystyssä ja voisitte asua siinä turvassa? Kuten ei isännnekään, sellainen suuri rangaistus ei voi vielä teitä nujertaa eikä tehdä ymmärtäväisiksi. Ja niillä, joilla on ihmisoppi, on myös tämä hyveenä, ettei heitä saa ojentaa. Kuten pyhä Paavali todistaa heistä Tiit. 1:16, että he ovat tottelemattomia ja kelvottomia kaikkiin hyviin teoihin. Vain se, mitä he ajattelevat ja ottavat tehdäkseen, on oikeata ja hyvää.

*jatkuu*



*Ja kun helluntaipäivä oli tullut, olivat he kaikki yhdessä koolla. Ja tuli yhtäkkiä humaus taivaasta, niinkuin olisi käynyt väkevä tuulispää, ja täytti koko huoneen, jossa he istuivat. Ja he näkivät ikäänkuin tulisia kieliä, jotka jakaantuivat ja asettuivat heidän itsekunkin päälle. Ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi ja alkoivat puhua muilla kielillä, sen mukaan mitä Henki heille puhuttavaksi antoi. Ja Jerusalemissa asui juutalaisia, jumalaapelkääväisiä miehiä, kaikkinaisista kansoista, mitä taivaan alla on. Ja kun tämä ääni kuului, niin kokoontui paljon kansaa; ja he tulivat ymmälle, sillä kukin kuuli heidän puhuvan hänen omaa kieltänsä. Ja he hämmästyivät ja ihmettelivät sanoen: "Katso, eivätkö nämä kaikki, jotka puhuvat, ole galilealaisia? Kuinka me sitten kuulemme kukin sen maan kieltä, jossa olemme syntyneet?" (Apt. 2:1-8)*

# VESA

KESÄ 2005

LUTERILAINEN - LASTENOSASTO



Lue Apt. 1:9-12



*Pastorin kirje*

***Anna meille anteeksi meidän syntimme, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet***

Isä meidän –rukouksen viides pyyntö muistuttaa meitä siitä, että olemme rikkoneet Jumalaa vastaan. Vapahtaja opettaa meitä muistamaan tätä asiaa ja pyytämään syntejämme Jumalalta anteeksi. Pahoin pettää itseään se, joka luulee, ettei hänellä ole syntiä Jumalan edessä.

Kukapa voisikaan väittää olevansa synnitön? Jumalan sanan mukaan meidän tulisi aina olla ystävällisiä ja ajatella toisten parasta. Mutta kun olemme ystävien kanssa, tulee välistä eripuraa, pahoja ajatuksia ja sanoja. Neljännen käskyn mukaan on toteltava vanhempia. Välistä tulee sellainen mieli, että ei haluaisi tehdä, mitä isä ja äiti pyytävät tai käskvät. Päivittäin rikomme näissä tai muissa asioissa Jumalan käskyjä vastaan. Tarvitsemme syntien anteeksiantamusta joka päivä.

Anteeksiantamuksen tarvetta opetti myös kuningas Daavid, kun hän sanoi: ”Jos sinä, Herra, pidät mielessäsi synnit, Herra, kuka silloin kestää? Mutta sinun tykönäsi on anteeksiantamus, että sinua peljättäisiin.” (Ps. 130:3,4) Paitsi että tarvitsemme syntien anteeksiantamusta, myös saamme syntimme anteeksi. Daavid tiesi Jumalan lupaukset Jeesuksesta, joka oli antava henkensä meidän edestämme. Näin hän turvasi varmaan syntien anteeksiantamukseen ja opetti meitäkin tekemään niin. Niinpä jokainen, joka pyytää Jumalalta syntejään anteeksi saa varmasti uskoa hänen armoonsa.

Jeesus opetti myös antamaan anteeksi niille, jotka tekevät syntiä meitä vastaan. Kuinka voimme oppia tätä tärkeää asiaa? Paras keino siihen on ajatella, kuinka paljon olemme saaneet Jumalalta anteeksi. Jeesus on sovitannut kaikki syntimme. Siihen verrattuna se, mitä joku toinen on rikkonut meitä vastaan, on pieni asia. Siis usko ensiksi Jeesuksen tähden kaikki syntisi anteeksi. Sen uskon seurauksena voit antaa lähimmäisesellesi anteeksi sen, mitä hän on rikkonut sinua vastaan. Näin voit elää Jumalan armon turvissa ja saada anteeksiantavan sydämen toisia kohtaan.

*Kimmo Närhi*

## Äitienpäivä lähestyy

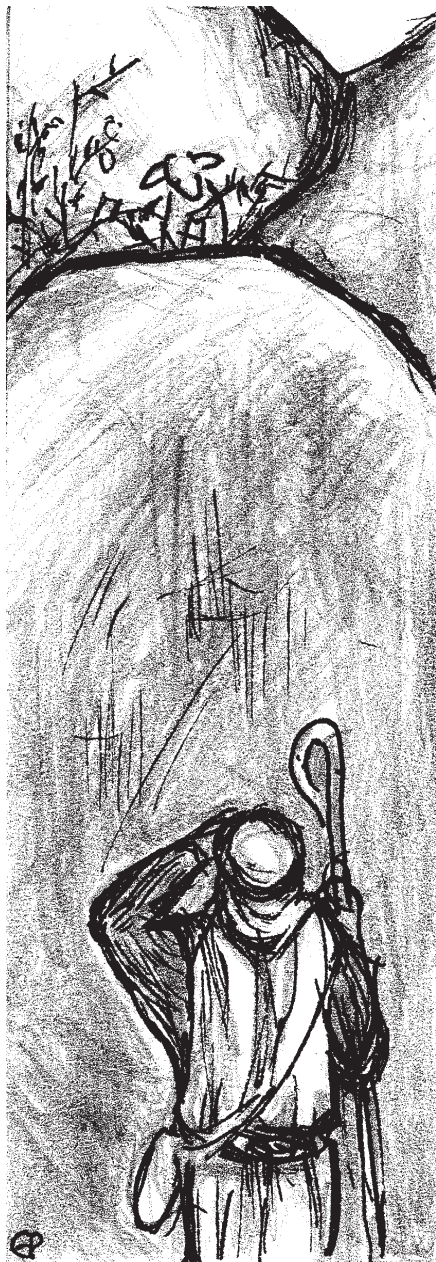
Onnea äidille! Anna anteeksi tottelemattomuudet – ja kiitos, että olet niin kiltti ja kärsivällinen ja rakastat meitä paljon - Taivaallisen Isän siunausta äidillemme!



### Väritystehtävä:



Tässä on kaksi kaunista alkukesällä kukkivaa luonnonkukkaa. Tiedätkö niiden nimet?



## *Eksynyt lammas*

”Jos jollakin teistä on sata lamasta ja hän kadottaa (kuva2) yhden niistä, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentä yhdeksää erämaahan ja mene etsimään kadonnutta, kunnes hän sen löytää?” (kuva3) Näin Jeesus kertoi. Hän sanoi, että hän itse on niin kuin paimen, oikea Hyvä Paimen, joka huolehtii lampaistaan – meistä! Kun joku meistä, jotka uskomme Jeesukseen, tulee tottelemattomaksi ja alkaa kulkea synnin teitä, hän alkaa etsiä meitä, ettemme joutuisi turmiin. Hän etsii meitä sanallaan. Kuulemme jonkun raamatunlauseen, joka tekee omantuntonne levottomaksi. Esimerkiksi: ”Vilppi ja valhepuhe pidä minusta kaukana.” Tai: ”Joka rikkomuksensa salaa, se ei menesty, mutta joka ne tunnustaa ja hylkää, se saa armon.” (Sananl. 28:13)

Muistan, kuinka nuorena eräs raamatunlause usein koski omaantuntooni. Yritin olla sekä Jeesuksen ystävä – niin kuin isä ja äiti olivat – mutta myös maailman ystävä. Mutta kahta herraa ei voi palvella. Ja niinpä en oikein pitänyt tästä raamatunkohdasta: ”Joka häpeää minua ja minun sanojani, sitä Ihmisen Poika on häpeävä, kun hän tulee omassa ja Isänsä ja pyhien enkelien kirkkaudessa.” (Luuk.9:26)

Rakas Vapahtaja, tuo meidät pois synnin poluilta ja antaa meille kaiken anteeksi. Saamme rauhan omaantuntoon. Saamme taas iloiten jatkaa matkaa. Mutta muistamme





myös kehotuksen: ”Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen.” Alamme pelätä syntiä. Tarvitsemme anteeksiantamusta aivan joka päivä. Meissä, jotka uskomme, on elämämme loppuun asti myös synnin turmelus. Sehän tuli kaikkiin ihmisiin jo syntiinlankeemuksessa. Pahuus on ajatuksissa, sanoissa ja teoissa. Siksi me niin välttämättä tarvitsemme Herraa Jeesusta, joka sovitti meidän syntimme ja verellään puhdistaa omantuntonne, kun pyydämme syntejämme anteeksi häneen uskoen. Näin saamme olla Jumalan lapsia. Meillä on myös uusi mieli niin, että haluamme elää oikein ja karttaa kaikkea sitä paha, josta Raamattu varoittaa. Sen uuden

mielen saimme jo pyhässä kasteessa, jolloin Jumalan Henki tuli sydämeemme, siis meihin, asumaan. ”Älkäämme saattako murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä,” (Ef. 4:30) varoittaa Jumalan sana. Älkäämme lähtekö synnin tielle.

”Ei synnin tie muuanne vie kuin iäiseen vaivaan.

Ah johdata ja taluta sä meitä iloon taivaan.”

Hyvä Paimen vakuuttaa: ”Kadonneet minä tahdon etsiä, eksyneet tuoda takaisin, haavoittuneet sitoa, heikkoja vahvistaa.” (Hes. 34:16)

Luepa vielä Luuk.15:3-7

EP



Väritä vielä tämäkin!

## *Jeesus ja lapset*

Jeesus on lasten ystävä. Hän osoitti rakkautta monin tavoin. Tutuin tapahtuma meille varmaan on tämä:

Ja he toivat hänen tykönsä lapsia, että hän koskisi heihin, mutta opetuslapset nuhtelivat tuojia. Mutta kun Jeesus sen näki, narkästyi hän ja sanoi heille: ”Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä, sillä sen kaltaisten on Jumalan valtakunta. Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niin kuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle.” Ja hän otti heitä syliinsä, pani kätensä heidän päällensä ja siunasi heitä. (Mark.10:13-16)

Toisen kerran Jeesus opetti jälleen oppilaitaan lapsi esimerkkinään. Opetuslasten mieleen tuli ajatus, kuka heistä mahdoin olla suurin. Mutta kun Jeesus tiesi heidän sydämensä ajatuksen, otti hän lapsen ja asetti sen viereensä ja sanoi heille: ”Joka



ottaa tykönsä tämän lapsen minun nimeeni, se ottaa tykönsä minut. Ja joka ottaa tykönsä minut, ottaa tykönsä hänet, joka on minut lähettänyt. Sillä joka teistä kaikista on pienin, se on suuri.” (Luuk. 9:46-48)

Raamattu puhuu nöyryydestä, kun opetuslapset taas kysyivät häneltä: ”Kuka on suurin taivasten valtakunnassa?”

Ja Jeesus kutsui tykönsä lapsen, asetti sen heidän keskellensä ja sanoi: ”Totisesti minä sanon teille: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan. Sen tähden, joka nöyryyy tämän lapsen kaltaiseksi, se on suurin taivasten valtakunnassa.”



# Kiitetty olkoon Herra joka päivää!

Ps. 68:20

Herra Jeesus varoitti ankarasti viettelemästä Jeesukseen uskovia lapsia. Miten paljon koudeissa, kouluissa ja kaikkialla on sellaista, joka turmelee pieniä lapsia! Raamatun vastaiset puheet, kehitysoppi, Jumalan sanan halveksiminen, pilkkaaminen, kaikenlaiseen syntiin houkutteleva, välinpitämättömyys ja kovuus lapsia kohtaan. Mutta Vapahtaja sanoi: ”Joka viettelee yhden näistä pienistä, jotka uskovat minuun, sen olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen.” (Matt. 18:1-4,6) Vielä Herra sanoo: ”Niin ei myöskään teidän Taivaallisen Isänne tahto

ole, että yksikään näistä pienistä joutuisi kadotukseen.” (Mat. 18:14)

Muistamme myös lapset, jotka lauloivat Jeesukselle. Näin Raamattu kertoo: ”Ja hänen tykönsä pyhäkössä tuli sokeita ja rampoja, ja hän paransi heidät. Mutta kun ylipapit ja kirjanooppineet näkivät ne ihmeet, joita hän teki, ja lapset, jotka huusivat pyhäkössä ja sanoivat: ”Hoosianna Daavidin pojalle”, niin he närkästyivät ja sanoivat hänelle: ”Kuuletko, mitä nämä sanovat?” Niin Jeesus sanoi heille: ”Kuulen; ettekö ole koskaan lukeneet: ‘Lasten ja imeväisten suusta sinä olet valmistanut itsellesi kiitoksen?’” (Matt. 21:14-16) EP

## Lähdetäänpä leirille Siitamajalle!

Siellä kesä tulee jo huminalla. Lastenleiri pidetään 14.-19.6.2005. Odotellessa tee tämä tehtävä!

Eri puolilla tätä lehteä on numerolla merkittyjä Siitaman luonnosta löytyviä kasveja. Laita nimet tähän numerojärjestyksessä:

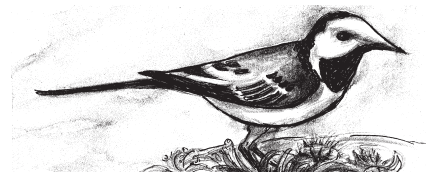
1. \_\_\_\_\_
2. \_\_\_\_\_
3. \_\_\_\_\_
4. \_\_\_\_\_

4.

### Lentoliikenne vilkastunut

Tiesitkö, että Siitamajalla lennetäänkin?

Monenlaista kiitäjää on ilmassa. Västäräkkikin sipsutelee vikkellästi pihamaalla pyrstöänsä heilutellen.



SUOMEN TUNNUSTUKSELLISEN LUTERILAISEN KIRKON  
 XL VARSINAINEN KIRKKOKUNNANKOKOUS 28.05.2005  
 LAHDEN TUNNUSTUKSELLISEN LUTERILAISEN SEURA-  
 KUNNAN KIRKOSSA, RAJAKATU 7, LAHTI

**Tunnus: “Armahdettuna syntisenä pyhän Jumalan edessä”**

- 11.00 Avajaisjumalanpalvelus (Saarna aiheesta “Pysy Kristuksessa ja hänen sanassaan”, tekstinä Joh. 15: 1—9, pastori Kimmo Närhi)  
 n. 12.10 Kokouksen järjestäytyminen ja kokousasioiden käsittelyn aloitus  
 12.30 Ruokailutauko  
 13.30 Kokousasioiden käsittely jatkuu  
 14.00 Juhlaesitelmä, pastori Markku Särelä  
 14.45 Kahvitauko  
 15.15 Kokousasioiden käsittely jatkuu  
 n. 17.15 Hartaus, pastori Kimmo Närhi  
 Iltapala kokouksen päätyttyä, arviolta noin klo 17.30.

Tarkempi kokousohjelma toimitetaan seurakuntien valitsemille kokousedustajille postitse ennen kokousta. Kokousasioiden käsittelyä ja hengellistä ohjelmaa seuraamaan ovat tervetulleita kaikki seurakuntiemme jäsenet.

**STLK:n XL varsinainen kirkkokunnankokous**

Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon 40. kirkkokunnankokous pidetään, jos Jumala suo, lauantaina 28. toukokuuta 2005 Lahden seurakunnan kirkossa. Johtokunta on valinnut kokouksen teemaksi “Armahdettuna syntisenä pyhän Jumalan edessä”.

Tämänkertainen teemamme muistuttaa meitä keskeisistä asioista, synnistä, armosta ja pyhydestä. Kristilliseen vaellukseen kuuluu synnintunto. Emme me eikä kukaan toinenkaan täytä Jumalan lakia. Meidän tulee erota epäuskoisista siinä mielessä, ettemme pidä tätä asiaa vähäpätöisenä, vaan tunnustamme syntimme Jumalan edessä. Näin tulee tehdä jokaisen uskovan päivittäin. Näin tulee tehdä sen, joka on ajautunut etäälle Jumalan sanasta maailman houkutuksiin.

Jumalaan turvaava saa syntinsä anteeksi. Sitä teroittaa otsikon sana “armahdettuna”. Jumala lähetti Jeesuksen kantamaan kaikkien ihmisten synnit. Syntien anteeksiantamus saadaan yksin hänen tähtensä, uskon kautta ilman lain tekoja. Näin Jumalan armossa on turvapaikka, jossa meidän tulee jatkuvasti elää. Jumalan armo on varma turva myös sille, joka hänen luokseen Jeesukseen turvaten palaa.

Tarvitsemme myös Jumalan pyhyden tuntoa. Tätä meidän on muistettava vaelluksessamme. Jumala tahtoo meidän pitävän hänen käskynsä kunnialla ja näin erottautuvan maailman laittomuudesta. Tätä emme kuitenkaan tee autuutta ansaitaksemme vaan uskon vaikutuksesta tahdomme tuottaa kunniaa Jumalalle.

Näitä perustavia asioita haluamme kokouksessamme käsitellä ja pitää esillä. Jumala varjelkoon kokouksemme, etä sen kaikki päätökset palvelisivat seurakuntiemme parasta ja hänen sanansa leviämistä sielujen autuudeksi. Seurakuntiemme jäseniä pyydetään rukoilemaan tulevan kokouksen puolesta ja kutsutaan osallistumaan sen hengelliseen ohjelmaan ja seuraamaan asioiden käsittelyä.

*Kimmo Närhi*

Teologinen artikkeli  
 Prof., teol. tri W. M. Oesch (1886 – 1982)

## Inverbatio et incarnatio <1> Eräs analogiateesi

*[Jumalan ilmoituksen tuleminen meille profettojen ja apostoleitten välittämänä Raamatussa ja Jumalan Pojan eli iankaikkisen persoonallisen Sanan tuleminen lihaan. Vastaavuusteesi eli väittämä näiden kahden asian keskinäisistä vastaavuuksista ja eroista]*

### [Tekijän alkuhuomautus]

Tätä vastaavuusväittämää ei ole ajateltu itsessään riittäväksi eikä itsenäiseksi. Sen paikka [dogmatiikassa] on niiden opinkohtien *jälkeen*, joihin se liittyy, ei siis ainoastaan seikkaperäisen pyhää Raamatua koskevan dogmaattisen opin jälkeen, vaan myös Kristuksen persoonaa ja työtä koskevan opin jälkeen, niin, myös pelastusjärjestyksen ja armonvälineiden jälkeen. Vain selkeä *Raamatun oppi* on kristillinen oppi. Vain se on kirkkoa sitova ja vain sitä kirkon on julistettava. Vain niitä oppeja, jotka on ensiksi Raamatusta näytetty toteen, voidaan sen jälkeen verrata keskenään analogioiden toteamiseksi.

Tällaisessa vertailussa ei tarvitse toistaa Raamatun koko todistusaineistoa. Se onkin käytännössä mahdotonta, ja nimenomaan ei vain tilanpuutteesta, vaan myös siitä syystä, että tällainen todistelu samalla peittäisi itse vertailun edellytykset. Sanotuista syistä on annettu vain hyvin vähän raamatunkohtia ja yksittäisiä tunnustuskirjaviitteitä.

Kun siis jatkossa osoitamme, että analogian tarkastelulle “inverbation” ja inkarnaation välillä on myönnettävä joltinenkin oikeutus, jopa laajemmillekin analogioille, niin kauan kuin itse opinkappaleet otetaan opin sijaintipaikoista (ex sedibus doctrinae) ja ymmärretään dogmaattisesti oikein, niin pysyy täysin voimassa ja pätee se, mitä olemme esittäneet lehtemme edellisessä numerossa (1954 s. 70 ss.) laajalle levinnyttä analogian väärinkäyttöä vastaan. Seuraava “teesi” lisäselityksineen on suunnattu juuri vahingollisia analogiapäätelmiä vastaan, joiden lähtökohtana on hereettinen [harhaoppinen] kristologia ja jotka siten pyrkivät rakentamaan hereettisen Raamatua koskevan opin. Samalla seuraava vertailu tapahtuu vakavan dogmaattisen harkinnan herättämiseksi käsitellyistä opeista. Niiden merkitys tulee otetuksi esiin vertailun avulla ja niistä nykyisin liikkeellä oleva väärä oppi poistetaan.

### [Teesi]

Kristus ei ole ainoastaan pyhän ilmoitussanan varsinainen sisältö ja siten myös hänen esille tulonsa julistuksessa, vaan *profeettana* hän on myös sen varsi-

nainen puhuja. Sen kautta, sikäli kuin se on evankeliumia, hän tuo meille Pyhän Hengen työssä itsensä (elämän tuoksuna elämäksi tai – syillisyytemme tähden – kuoleman tuoksuna kuolemaksi). Kun hän puhuu meille ihmisten *kautta* profetaalisessa virassaan, tulee tässä “välineellisessä yhtymyksessä” (“*unio instrumentalis*”) Jumalan sanan pysyvässä jakamattomassa hahmossa, juuri siinä asussa, mikä on otettu inhimillisen<2> ilmaisen palvelukseen, esiin tietty analogia hänen ihmiseksi tulolleen. <3>

Näin Lutherkin sanoo Raamatusta (Ps. 22:7:n johdosta: “Minä olen mato enkä ihminen, ihmisten pilkka ja kansan hylky”): “Pyhä Raamattu on Jumalan sana, kirjoitettu, kirjainta myöten prantattu ja pukstaavein muodostettu, aivan kuin Kristus on Jumalan iankaikkinen sana, ihmisyyteen verhottu. Ja aivan kuin Kristukseen on maailmassa suhtauduttu, käy Jumalan kirjoitetullekin Sanalle. Se on mato eikä kirja muihin kirjoihin verrattuna. Sillä sen osaksi ei tule sellaista kunniaa kuin muille kirjoituksille sen opiskelun, lukemisen, tutkistelun, huolehtimisen ja käytön kautta. Jos sille käy hyvin, se makaa penkin alla jne. Toiset taas repivät sen hajalle, ristiinnaulitsevat sen, pieksevät ja panevat sen kannettavaksi kaikki kärsimykset, kunnes saavat sen tulkituksi ja venytetyksi oman kerettiläisyytensä, mielensä ja mielivaltansa mukaiseksi, ja lopulta turmelevat sen kokonaan, tappavat ja hautaavat, niin että se saadaan karkotetuksi maailmasta ja unohdetuksi. Tilalle astuu huora kädessään kultainen malja, täynnä saastadekreettejä, sontadekretaaleja ja muita lahkokirjoja.<4> Ja kuitenkin sanan täytyy säilyä ja palata; sitä vastaan ei auta mikään suoja tai puolustus. Kenelle tämä kallis lahja on annettu, on hyvä merkki, että hänellä on rakkaus ja halu Raamattuun, että hän lukee sitä mielellään ja pitää sen korkeassa arvossa. Häntä Jumala kunnioittaa puolestaan siitä, että hänellä on tämä kutsuttujen ja valittujen pyhien oikea sinetti ja hän kuuluu apostoleitten ja muiden pyhien joukkoon, jotka eivät ole kirotn maailman kanssa sitä mieltä, että Kristus on mato, ihmisten pilkka ja kansan hylky, vaan tunnustavat hänet elävän Jumalan Pojaksi pyhän Pietarin kanssa, Matt. 16:16, ja että Raamattu on Pyhän Hengen kirjoittama.” <5> EA 52,298 s.; W 2 IX, 1770.

Seurauksena tästä kulloinkin jumalallisen ja inhimillisen välillä vallitsevasta analogisesta näkökulmasta inkarnaatiossa ja inverbatiiossa on pidettävä kiinni seuraavasta: Samoin kuin hereettinen kristologia <6> käsittää Kristuksen inhimillisen luonnon itsenäiseksi (autohypostaattiseksi), omaksi persoonakseen, joka ei voi sisältyä jumalalliseen, joka myös erehtyy ihmisen tavalla, jos ei peräti tee syntiä, niin vastaava hereettinen raamattukäsitys eristää siitä “inhimillisen puolen” niin, että lopulta, kuten Karl Barth sanoo, jokaiseen Raamatun lausumaan pätee: “rajoitettu, täynnä erehdyistä” (Kirchl. Dogmatik I/2 587). Samoin kuin oikeaoppinen kristologia tuntee vain Jumalan Pojan yhden persoonan (*una persona Filii Dei*) huolimatta hänen omaksumastaan todellisesta ihmisyydestä ja samoin kuin se opettaa Majesteetin ominaisuuksien yhteisyyttä inhimilliseen luontoon (*genus majestaticum*, jonka erilaisen käytön varassa lepää muuten Kristuksen molempien tilojen [alennuksen ja korotuksen] ero, niin että jokainen Kristuksen toiminto,

myös jokainen profeetan viran toteutus tuo esille täysipainoisesti jumalallisen Majesteetin yhden jumalinhimillisen toiminnon (una actio theandrikee), niin oikeauskoinen oppi ei salli Raamatunkaan jäävän tämän yhden toiminnon (una actio) ulkopuolelle.

Tässä ei siis ole mitään itsenäistä, inhimillistä, joka voitaisiin panna jumalallisen vastapainoksi. On vain yksi, joka on jumalallisen palveluksessa ja joka on siltanamme. Ilmoitussanan eli Raamatun inhimillisessä muodossa (modus humanus) ei ole ihmiseksi tulon toista tapausta, vaan ainoastaan ihmiseksi tulon mukainen tapa, jota se, joka nyt on Jumalihminen (Theanthropos), käytti ja käyttää palveluksessaan. Ei persoonallinen yhtymys, unio personalis, vaan palvelusuhde! Se eroaa myös sakramentillisesta yhtymyksestä! Oikea käsitys Raamatusta ei ole mahdollinen, ellei Raamatua käsitetä *ihmeeksi*.

## Teesin valaisua 16 kohdalla

1. Vaikka oppi Raamatusta voidaan ottaa vain sen omista sijaintipaikoista, analogioiden tarkastelu näin esitetyn Raamatun koskevan opin [doctrina de scriptura sacra] ja samoin esitettyjen muiden oppien välillä, varsinkin Kristuksen persoonaa ja luontoja koskevan opin (doctrina de Christi persona et naturis) ja opin alttarin sakramentista välillä, rikastuttaa kuitenkin Jumalan ilmoitustavan ymmärtämistä.

### A. Kristologiselta näkökannalta

2. Tietyn analogian tosiasiallisuus. Niin kuin yhtäältä ilmoitussanalla laista ja evankeliumista on sisältönään kaikkialla Kristus ja se tuo meille itsensä Kristuksen evankeliumissa, niin toisaalta on olemassa myös tietty rinnakkaisuus ihmiseksi tulolle tämän ilmoitussanan tulossa maailmaan, Jumalan Hengen [2 Tim. 3:16] työssä ja lahjassa. Sillä yhtä varmasti kuin Jumalan Poika astuu maailmaan, myös Pyhän Hengen sana astuu historiaan.

3. Analogian erottaminen persoonallisesta yhtymyksestä (unio personalis). Nimenomaan tässä ei ole kyseessä persoonallinen yhtymys (unio personalis), sillä sana, myös kirkastusvuorella taivaasta alas puhuttu, ei yksinkertaisesti ole koskaan jumalallinen persoona. Siten inspiraatiossa eli theopneustiassa [Jumalan henkivaikutuksessa, 2 Tim. 3:16] ei ole milloinkaan toista Jumalan Pojan ihmiseksi tulon tapausta pyhässä neitsyessä. Päinvastoin on epäjumalanpalvelua asettaa yhden lihaan tulon rinnalle sanan ahtaassa merkityksessä jokin toinen jumalallisen persoonan ihmiseksi tulo.

4. Rajaus koskien alennuksen tilaa. Samoin kuin toinen persoonallinen yhtymys on poissuljettu, niin myös toinen alennuksen tila (status humiliationis). On *tetelestain* [“se on täytetty”, Joh. 19:30]<7> kieltämistä edellyttää, että Kris-



tuksen meidän edestämme tapahtunut lainalainen alennuksen tila toistuisi vielä lisäksi ilmoitussanassa, tapahtuisipa se sitten ennen Kristuksen lihaantuloa, sen aikana tai jälkeen ja rinnastaa se siten [Kristuksen työn] kertakaikkisuuteen. Ilmoitussana on kylläkin ylösnousseen Kristuksen ristin palveluksessa. Se opettaa meille [Kristuksen alennuksen ja korotuksen] tiloja ja ilmoittaa/jakaa meille tämän eri tiloissa tapahtuneen työn hedelmän. Mutta itse ilmoitussana kulkee näiden vaiheiden eli tilojen läpi yhtä vähän kuin Pyhä Henki. Ilmoitussanan astuminen historiaan ilmoituksen tuojien suulla ei näin ollen ole sen alennuksen tila. (Vrt. Room. 1:16; 2 Kor. 13:3 f.)

5. Analogian erottaminen dialektikkojen “kätkennöistä”. Tosin Pyhän Hengen työssäkin on kysymys Jumalan alas astumisesta, alas meidän tasallemme tulemisesta meidän tähtemme, meidän pelastukseksemme. Sillä niin kuin iankaikkisen Pojan inkarnaatio ei ole Jumalan piiloleikkiä, niin ei myöskään Raamatun inhimillistä ilmenemismuotoa ole pystytetty erottavaksi aidaksi Jumalan ja meidän välille. Päinvastoin: Jumala tulee ihmiseksi, ei vetäytyäkseen meistä, vaan [kuten virressä sanotaan] “voittaakseen lihan kautta lihan, pelastaakseen luomansa perikadosta”. Niin myöskään se inhimillinen puheentapa, jossa Raamattu tulee (sen *modus humanus*), ei ole väliverho, jonka taakse Jumala kätkeytyy – vaikkakin Jumalan suora katseleminen kuluttaisi meidät syntiset eikä tietenkään se, mikä sanan ja Raamatun on määrä välittää meille täällä ajassa, ole kasvoista kasvoihin katselemista. Se on sen ilmoittamista, mikä muuten jäisi meiltä iäksi salaan, Jumalan, joka on meidän Vapahtajamme. Juuri niin Jumalan käsi tarttuu meihin ylhäältä, että se tulee meille inhimillisellä, järjelle hullulla tavalla, ja kaikki pyhät enkelit tämän ilmoitustapahtuman jumalallisen paradoksin edessä peittävät kasvonsa. (1 Kor. 1:18 ss. [vrt. Jes. 6:2; 1 Piet. 1:12])

6. Analogian erottaminen muodollisen periaatteen synergistisestä vääristymästä. Niin kuin Kristuksen inkarnaatiossa ei ole kysymys missään mielessä Jumalan toiminnasta ihmiskunnan avustamana (mikä valitettavasti on roomalaisen Maria-opin varsinainen tarkoitus), niin myös Raamatun omien lausumien mukaan teopneustiassakin [Jumalan henkivaikutuksessa, 2 Tim. 3:16]<8> kaikki synergismi [Jumalan ja ihmisen yhteistyö] on poissuljettu. Valitettavasti – rinnakkaisilmiönä Rooman ihmiskeskeiselle taipumukselle – myös protestanttisuus on valistuksen ajasta lähtien mitä räikeimpänä vastakohtana Jumalalle yksin kunnian antavalle raamattuopille. Ihmisen tekeminen sisällön puolesta myötävaikuttajaksi oli yksi perusvaikuttimista kaikissa 19. ja 20. vuosisadan raamattuopeissa. (Vuoden 1700 vaiheilla alkoi suuri ihmiskeskeinen kapina – myös nimenomaan kristologiassa ja dogmatiikan periaateopissa.)

7. Raamatulliskirkollinen kristologia vertailun lähtökohtana – ei rinnakkainen ihmiseksi tulo. Samoin kuin Kristuksen persoonassa on persoonallinen yhtymys (*unio personalis*), kun iankaikkinen Jumalan Poika on ottanut persoonaansa inhi-

millisen luonnon (enhypostasian ja myös ominaisuuksien yhteisyyden merkityksessä), ei kuitenkaan itsenäisenä ihmisenä (anhypostasia), niin myös ilmoitus-sanassa on sanainnoituksen eli sanainspiraation vaikutuksesta käsillä se, mitä voidaan sanoa välineelliseksi yhdistymiseksi (unio instrumentalis). Iankaikkinen sana, joka on Jumalasta ja elää Jumalassa (theologia archetypus), muuntautuu ihmisten ymmärrettäväksi, historiaan liittyväksi sanaksi (theologia ektypos). <9> Se puhutaan profeettojen kautta, Jeesuksen ihmisyyden kautta ja apostoleitten kautta ihmisille ominaisella tavalla silti lakkaamatta olemasta Jumalan sana, jopa niin, että se on pelkkää Jumalan puhetta. Sillä mikään profeettojen ja apostolien inhimillinen luonto ei kuitenkaan osallistu lunastukseen! Niin kuin on jo sanottu, Pyhän Hengen taholta ei ole olemassa ihmiseksi tulon ja sijaiskärsimyksen, Jumalihmisen työn rinnakkaistapahtumaa.

8. Juuri tässä ei ole mitään itsenäistä inhimillistä (humanum). Sen tähden ja sitä vähemmän edellisestä seuraa, että se ihmisten keskuudessa tavallinen sana, jonka Jumala lausuu ilmoituksen tuojien kautta, siten vaatisi itselleen itsenäistä asemaa Jumalan tarkoittaman merkityksen rinnalla (joka yhtyy siihen samalla kun se ilmaisee siinä mielipiteensä), jossakin kohden voitaisiin irrottaa tai erottaa tämän jumalallisen kokonaisuuden piiristä ja pidättäisi itselleen tämän yhdistymisen ulkopuolella jonkin erityistilan, eräänlaisen ylimääräisen inhimillisen (humanisticum), paremminkin ylimääräisen rationalistisen (rationalisticum). Jumalan sana murtaa historian sulkeutuneisuuden astumalla siihen sen kulkuun tarttumalla. Pysy käsittämättömänä ihmeenä, että tämä sana on paloittelematon Jumalan sana Jumalan Hengen työnä (teopneustia; Matt. 22:43; 10:20; Apt. 1:16; 2 Tim. 3:16; 2 Piet. 1:20 s.) ja että se jatkuvasti tänäänkin on Pyhän Hengen johdattava, vaikuttava läsnäolo (Joh. 16:19 ss.; 6:63,68; 1 Joh. 5:6; Room. 1:16; 2 Kor. 3:8; 1 Tess. 2:13).

9. Myös mitä Sanaan tulee, pätee "*assumpserit*" <10> [on omaksunut] ja siitä johtuen *impeccabilitas* [synnittömyys, kykenemättömyys tehdä syntiä] ja *infallibilitas* [erehtymättömyys, pettämättömyys, kykenemättömyys erehtyä]. Tähän ihmeeseen kuuluu sen olennaisena osana, että ne inhimilliset ominaisuudet, jotka innoituksen puitteissa voidaan ja täytyy lausua julki ilmoitus-sanasta (meidän aikanamme siis nimenomaan Raamatusta), ovat otetut Jumalan sanan ykseyteen, niin että ne eivät enää ole itsenäisiä. Tämän on hiljan tunnustanut laajalti prof. tri E. Kinder ("*Zur Entmythologisierung*", München 1952, s. 53). Muun ihmissan luonteesta ei voida vetää sellaisia johtopäätöksiä, jotka tyypistävät ja rajoittavat pyhää Raamattua vastoin sen omia lausumia ja sanovat sen olevan finitum, quod non est capax infiniti (rajallinen, joka ei voi sisältyä rajattomaan). Sitä ei voida lukea maailmaan rajoittuneeseen ihmiskunnan kirjallisuuteen. Sitä ei voi yksinkertaisesti ryhmitellä lajiin: *verbum humanum* (ihmissana). Sen syyksi ei siis voi lukea: "*errare, peccare humanum est*" (erehtyminen, synnin tekeminen on inhimillistä). Kaikki inhimillinen siinä pysyy innoitusihmeen etumerkin alla.

Aivan kuin itse Jumalan Pojan Jeesuksen Kristuksen inhimillisessä luonnossa hänen alennustilassaan ei ollut käsillä syntiä eikä fallibilitas (kykyä langeta), niin konkreettisessa sanassa sen inhimillisessä puolessa siten, kuin se esiintyy alkutekstissä, ei voida myöntää siihen sisältyvän syntiä eikä erehdystä eikä kykyä erehtyä. Koko Jumalan ilmoitettu sana astuu esiin jakamattomalla jumalallisella arvovallalla ainutkertaisena ja samalla yhä olemassa olevana Jumalan puheena ja on osoittautuva sellaiseksi viimeisenä päivänäkin (Joh. 12:48). Tällaisena eheänä kokonaisuutena se selvän Raamatun itsetodistuksen mukaan asetetaan kaiken inhimillisen puheen vastakohtaksi (Vrt. 1 Tess. 3:13; Matt. 15:6 ss.; Kol. 2:8,22.)

10. 1 Kor. 1:n mukaan maailmassa vallitsee "ristin hullutus". Tätä vastaan astuu koko tämä Jumalan sana, ei kirkkaudessa, vaan alhaisuudessa. Se saarnaa, julistaa ja ilmoittaa tien, jonka Jumala otti käyttöön tullakseen meidän syvään, itse aiheuttamaamme hätään, tien, joka tässä kokonaisilmoitustapahtumassa vastaavalla kärsivällisellä tavalla tuli hänen osalleen, kuten se eroaa viimeisen päivän jälkeisestä näkemisestä. Niin joutuu epäuskoinen silmä näkemään sen, minkä se itseään ihannoiden mitätöntää ja torjuu hulluutena ja heikkoutena. Ja uskovakin voi päästä vain kohta kohdalta (1 Kor. 13:12) jumalallisten asioiden tuntemiseen, minkä kaikesta huolimatta tulee hänessä lisääntyä tämän täällä alhaalla tyhjiin ammentamattoman ja sisällöltään ikuisesti pysyvän ilmoitussanan kautta. Sana opettaa uskovaa odottamaan kasvoista kasvoihin näkemistä, jonne se hänet vie. Sanassa Jumala kohtaa meidät täällä alhaalla välineiden kautta, meidän luoksemme alas taipumisessa (kondeskendensissa), nimenomaan ilmoitettuna Jumalana (deus revelatus, Room. 10:4 ss.). Hän on sama Jumala salattunakin (deus absconditus). Mutta hän kohtaa meidät sanassa pelastaakseen meidät, vetääkseen meidät pelastavassa Jumalan tuntemuksessa luokseen, kunhan emme vedä päällemme Sanan ilmoittamaa koston tarkoitusta, rangaistus- ja paadutustuomiota olen itse siihen syyllisiä (voluntas consequens, <11> 1 Piet. 2:8; 2 Kor. 2:15 s.).

11. Päätössana inhimillisen samanarvoiseksi asettamisesta. Kun Raamattu pitää erillään Jumalan majesteetissaan (Matt. 25:31 ym.) Jumalasta sellaisena kuin kohtaamme hänet hänen historiallisessa ilmoituksessaan (1 Kor. 13:12) ja kun se tekee eron armon valon ja kirkkauden valon välillä, se ei milloinkaan nosta esiin inhimillistä puoltaan siinä mielessä, että se saavuttaisi itsenäisen arvon, tai että sen alhaisuus ja loukkausluonne katsomatta Jumalan tarkoitusta pelastaa Kristuksen ristin kautta (1 Kor. 1) ehkä saisi osakseen jonkinlaisen syy-yhteydellisen tai ontologisen arvon <12>, – tai että jokin Jumalan Sanan inhimillisten ilmoituksen tuojien korostettu erityinen toiminto sallisi Jumalan innoittaman sanan näyttäytyä yhtäläisessä merkityksessä jumalinhimilliseltä, kuin Kristuksen persoonan pelastustyö on jumalinhimillinen (2 Kor. 5:19; Tim. 2:5) hänen kaikissa kolmessa virassaan [profeetallinen, ylimmäispapillinen ja kuninkaallinen virka]. Tästä seuraisi jumalallisen ja Kristuksen inhimillisen luonnon rinnalle astuvan tämän-

puoleisen ja samalla synnillisen tekijän yhteistyö, koska tuo yksi lihaantulo ei omaksunut profetallisia tai apostolisia ilmoituksen tuojia, vaan ainoastaan Kristuksen inhimillisen luonnon Jumalan Pojan persoonaan. Se olisi siis joka suhteessa SOLA – eli YKSIN -periaatteen kieltämistä.

Jos sillä tavoin Raamatun vastaisesti inhimillisistä ilmoituksen tuojista tehdään itsenäisiä, ilmoitustapahtumassa hallitsee pakostakin jokin seuraavista kolmesta totuuden vääristymästä:

a) Joko juhlitaan puhtaasti inhimillisen jumalallistamista (apotheosis), kuten tapahtuu epäjumalisissa roomalais- ja kreikkalaiskatolisissa pyhityskuvitelmissa ja -kulteissa.

b) tai kuten rationalismin ajasta lähtien koko ilmoitus vedetään alas ihmistekojen tasolle, mikä on suoranaista ilmoitetun Jumalan kieltämistä ja itse asiassa ateismia.

c) tai luovutaan meidän ulkopuoellamme olevan ilmoituksen käsillä olosta, johon me, sitten kun se on voittanut meidät kannalleen, voimme pitäytyä; tämän sijasta meidät luovutetaan hurmoksellisen “odotuksen” vangeiksi, ehkä silloin tällöin esiin murtautuvan “hetkellisen” Jumalan ilmoituksen varaan ilman puolustusaseita teko-oppia vastaan, vaille lohdutusta epätoivoa vastaan. Itse asiassa sellainen aktualismi heittää avuttoman ihmisen mystiikan, ihmisen “minässä” tapahtuvan Jumalan välittömän ilmoituksen varaan. Tällainen aktualismi tuntee vain hetkittäin tapahtuvan toiminnon (in actu), mutta ei pysyvää, ihmistä kannattavaa tilaa (in statu). Tämä käsitys koskettaa hyvin läheltä sakslaista filosofista idealismia.

12. Jos monergismi (Jumalan työ yksin ilman ihmisen myötävaikutusta) yleensä hallitsee pelastustyössä, niin se hallitsee yhtä hyvin muodollisen kuin aineellisen periaatteen alueella. Ei ole kysymys vähemmästä kuin kaikesta, kun pidetään kiinni Jumalan monergismista koko pelastustyössä. Inhimillinen ei muodosta mitään itsenäistä ilmoitussanassa, vaan se on vain Jumalan ilmoituksen palveluksessa. [Raamatun sana ei ole osaksi ihmissanaa ja osaksi Jumalan sanaa, vaan yksinomaan Jumalan sanaa.] “Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta”, (Joh. 1:14). “Ja sentähden me myös lakkaamatta kiitämme Jumalaa siitä, että te, kun saitte meiltä kuulemanne Jumalan sanan, otitte sen vastaan, ette ihmisten sanana, vaan, niin kuin se totisesti on, Jumalan sanana, joka myös vaikuttaa teissä, jotka uskotte”, (1 Tess. 2:13). “Koko Raamattu on theopneustinen”, Jumalan henkäyttämä, voimallinen, tekemään viisaaksi pelastukseen, hyödyllinen... (2 Tim. 3:15-17). Sanan, joka on kirjoitettu (gégraptai), on annettava olla juuri sellaisena kuin se on kirjoitettu. “Yks’ sana hänet (vastustajamme) kaataa.”

Uskonpuhdistuksen kolminkertainen SOLA (YKSIN) – armosta, uskosta, Raamattu – on suuren yhtenäisen näkökannan edustaja. Kun Kristus tuo itsensä profeettana profetallisessa ja apostolisessa ilmoitussanassa, joka tavoittaa mei-

dät Raamatussa ja avautuu meille kaikessa puhtaassa julistuksessa (Room. 16:25 s.), niin Luther on painanut tälle ilmoitussanalle ainutlaatuisen laajan, puhujan ja sisällön yhdistävän ilmaisun lausueessaan: “ubi Christus ... Christum purissime docet” [Raamatussa Kristus opettaa Kristusta puhtaimmin] (WA 5,61,1; EA XIV, 66, 27; W<sup>2</sup> IV, 276, § 50). Jumalan omana työnä (opus proprium) evankeliumi ruumiillistaa koko evankeliumin tarkoituksen (Joh. 5:39) ja omistaa sille sekä lahjoittavan että vaikuttavan voiman (vis dativa et effectiva). Ilmaisuu “opettaa Kristusta” (Christum docet) sisältää itse asiassa ilmaisun “tuo mukanaan Kristuksen” (Christum fert) (Room. 10:4-17). Usko elää siitä, mikä on ulkopuolellamme (extra nos), siitä, että SOLUS CHRISTUS (YKSIN KRISTUS) on sekä aineellisen että muodollisen periaatteen tae.

## B. Katsaus sakramenttiin

13. Kun ilmoitussana yhtyy aineeseen, syntyy sakramentti (accedit verbum ad elementum et fit sacramentum), kulloinkin saadakseen aikaan näiden yhteiskäytöllä alttarin sakramentin varsinaisen toiminnon rajatuksi ajaksi, niin sana on jotakin yhdenkertaista [pelkkä sana ilman ainetta] ja pysyvää, sakramentti taas jotakin korostetusti kaksijakoista [sana + aine] ja jonkin aikaa kestävä, sikäli kuin sakramentillista yhtymystä (unio sacramentalis) kulloinkin tarkastellaan konkreettisenä (in concreto). Vastakohtana sakramentilliselle yhtymykselle, joka tietyssä määrin on kaksijakoinen ja sakramenttitoimituksen ajan kestävä eli ohimenevä (bifurca et ad hoc in usu eli temporalis) (Sol. decl. VII, 85; TK, 1948 suom. s. 525; TK 199 s. 527 s.), on välineellinen yhtymys (unio instrumentalis), jossa inhimillinen (humanum) on otettu Jumalan puheen yhteyteen, puheen, joka on yksin Jumalasta (theomonergetikee), koska Jumala on siinä yksin puhuva ja vaikuttava, myös koska sitä ei voi jakaa osiin [jumalalliseen ja inhimilliseen] (indissolubilis) ja koska se käytön ulkopuolellakin on pysyvä (extra usum permanens) (2 Tim. 3:15 ss.). On selvää, ettei Raamatun sana ole milloinkaan pelkkinä yksittäisinä sanoina Jumalan sanaa, vaan ainoastaan yhteydessä tekstiyhteyteensä ja yleensäkin Raamatun tarkoittamaan merkitykseen.

## C. Muita analogioita ja yhteyksiä

14. Inspiraation käsittäminen kuuluvaksi yhteen luodun ylläpidon ja hallinnan merkityksessä, siis sen sijoittaminen luomisen uskonkohtaan, on sen maallistamista, sen erottamista toisen ja kolmannen uskonkappaleen pelastushistoriasta ja -tapahtumasta. (Rooma häivyttää tämän rajan luonnon vaikutuksiin kuuluvan armon ja pelastusarmon välillä; eräät toiset kuten Schlatter ja Lackman seuraavat Roomaa.)

15. Yhtä vähän inspiraatio voidaan sijoittaa samalle linjalle *hyvien tekojen aikaan saamisen kanssa* uskovissa, joissa teoissa uusi ihminen myötävaikuttaa,

mutta joihin liha myös tuo yhä vielä oman häiritsevän osansa. Tämä olisi sen oksan sahaamista, jolla autuaaksitekevä usko istuu. Sillä vain siitä johtuen, että yksiselitteisen selvä Jumalan laki nuhtelee ihmistä, hän joutuu omantunnon vaivoihin (terrores conscientiae) ja myös uskova tuntee hyviin tekoihin kiinni liimautuneen synnin, ja vain siitä syystä, että yksiselitteisen selvä Jumalan evankeliumi julistaa ihmisen vanhurskaaksi, uskovalla on lohdutus ja hänen uskollaan on lähde hänen ulkopuolellaan ja sellainen kantava tuki, joka vie hänet syytösten jokaisen kuilun yli. Ei vain funktio, vaan lain ja evankeliumin jumalallisen varma, synneistä ja erehdyksistä vapaa, opittavissa ja opetettavissa oleva sisältö ovat perusta. (19. vuosisadan subjektivismia ja dialektiikan funktionalismia vastaan, jotka kumpikin vihaavat [ilmoitussanan] objektiivisuutta.)

16. Myös *ihmeet* ovat ilmoitusta. Mutta irrallisina ilman sanaa ne olisivat mykkiä. Ilmoitussana on myös ihmeteko ja siksi sitä profetoilla, varsinkin Pojal-la lihassa ja apostoleilla seuraavat myös voimalliset tekoihmeet; sana taas on puhuva ilmoitus, josta tekoihme saa merkityksensä. Sana vaikuttaa ihmeet sydämissä, uuden aionin ihmeet, eskatologiset ihmeet, jotka viimeisenä päivänä tulevat ilmi. Ja nimenomaan ilmoitussana vaikuttaa myös juuri silloin, kun se kirkon julistuksessa avautuu eteemme ja kun se tuo rinnalleen sakramentin ihmeen.

## Viitteet

<1> Tämä artikkeli on alun perin julkaistu: Lutherischer Rundblick 1954, Nr. 6/7, s. 74 ss, ja toisen kerran saman julkaisun erityisnumerossa "Solus Christus" marraskuussa 1971 tekijän, Martin Wilhelm Oeschin, täytettyä 9. 10. 1971 75 vuotta. Hän jäi eläkkeelle 1968 Oberurselin teol. korkeakoulun dogmatiikan professorin virasta. Hän kuoli 18. 1. 1982. Suomennoksesta vastaa Markku Särelä.

Inverbatio tarkoittaa sanaksi tulemistä, incarnatio lihaan tulemistä.

Inverbatiolla kirjoittaja tarkoittaa Jumalan ilmoitussanan tulemistä meidän ihmisten keskelle ihmissanan ulkonaisessa asussa. Hän tarkoittaa sillä kattavasti kaikkea sitä sanaa, jonka profetat, Jumalan Poika lihassa ja apostolit ovat Pyhässä Hengessä puhuneet. Se on laajempi kuin pyhä Raamattu, koska Jumala ei ole nähnyt hyväksi ja tarpeelliseksi saattaa kirjallisen muotoon meille kaikkea sitä, minkä he puhuivat (vrt. Joh. 20:30–31). Raamatussa ei näet ole kaikkia profettojen ja apostolien saarnoja, saati kaikkia Jeesuksen puheita. Sitä ilmoitussanaa, mikä ei ole Raamatussa, meillä ei siis ole emmekä me voi sitä mistään saada. Sen sijaan me ja koko kirkko olemme sidottu yksinomaan Raamatun sanaan, ja se on täysin riittävä pelastustamme varten. "Ei yli sen mikä kirjoitettu on", 1 Kor. 4:6. Raamattu on nyt Jumalan ilmoitussana meille. Samalla on pidettävä kiinni siitä, etteivät Herra itse ja hänen profettansa ja apostolinsa opettaneet mitään ohi tai yli pyhän Raamatun ilmoittaman opin. Kääntäjän huomautus.

<2> Tekijä tarkoittaa "inhimillisellä" (humanum) ihmistä koskevaa, ihmiselle ominaista, ihmisen puhumaa tai ihmisten käyttämää tms. siihen syntiä tai harhaa sisällyttämättä. Kun Jumala loi ihmisen, ihmisenä olemiseen ei liittynyt syntisyys, vaan se tuli vasta lankeemuksen jälkeen. Se, että Jumalan Poika tuli ihmiseksi, ei merkinnyt sitä, että hän

olisi ollut syntinen, vaan hän oli viaton. Samoin se, että Jumala on antanut meille sanansa ihmisten kielillä ja että se on siis inhimillistä puhetta, ei tarkoita sitä, että se voisi erehtyä. Synti ja harha eivät ole sinänsä ihmisyyteen kuuluvia, kuten monet harhaopettajat esittävät, vaan ne ovat lankeemuksen tähden ”jäljestäpäin tullut lisä”. Luterilaisissa tunnustuskirjoissa on tästä erinomaiset opetukset Yksimielisyyden ohjeen perisyntiä koskeissa kohdissa. Kääntäjän huomautus.

<3> Käsitteen unio instrumentalis sijasta voitaisiin vähintään yhtä hyvin sanoa myös *relatio instrumentalis*. Ja tämä suhde on joka tapauksessa nimenomaan yksipuolinen, vain Jumalasta käsin ajateltu. Jumala ottaa palvelukseensa inhimillisen toimintamuodon saavuttaakseen meidät, mutta tekee sen niin, että hän itse jää ilmoitussanansa puhujaksi. Hän kun ei ole koskaan puhunut eikä koskaan tee meillä muulla tavalla kuin tämän inhimillisen puheen kautta ja kun Pyhä Henki ei koskaan tee meissä sisäistä työtään muuten kuin ”ulkoisen sanan kautta”, voidaan asiaankuuluvasti puhua siitä, että Jumala omaksuu inhimillisen jumalallisen yhteyteen. Näin voimme puhua siis jumalallisen ja inhimillisen yhdistymisestä (uniosta). Meidän tulee vain muistaa, ettei tässä ole kysymys mistään Jumalan ihmiseksi tulon rinnakkaistapahtumasta, emmekä saa mennä yli sen, että Jumalan sanalla on välinelunne. Jumala ei poikennut edellä kuvatusta lähestymistavasta edes silloin, kun hän puhui ennen syntiinlankeemusta ensimmäisille vanhemmille tai antoi nuo ”kymmenen sanaa” Siinailla tai huusi taivaasta: ”Tämä on minun rakas Poikani.”

Jumala siis käyttää sanaansa pelastukseksenne, toisaalta vieraana työnään lakinsa kautta, toisaalta omana työnään evankeliumin kautta. Ihanasti on viimeainitut palvelusvirkaa koskevat yhteydet tuotu esiin 2 Kor. 5:18–21:ssa.

Prof. tri W. R. Roersin mukaan ”inverbatiota” käytetään pyhän suullisen tai kirjoitetun ilmoitussanan maailmaan sanaksi tuleminen merkityksessä.

<4> Luther käyttää tässä ajalleen ominaista kieltä. Sanoilla ”Drecketen” ja ”Drecketalen” hän tarkoittaa paavin dekreettejä ja dekretaaleja. Kun saksan ’Dreck’ tarkoittaa saastaa ja sontaa, mainittujen kirjallisten tuotteiden hylättävyys käy kerralla selväksi tällä sanaleikillä. Kääntäjän huomautus.

<5> EA 52,298 s.; W<sup>2</sup> IX, 1770. – Huom. W<sup>2</sup> IV, 1905 – 1908 sisältää Lutherin voimakkaan, omakohtaisen todistuksen sekä Raamatussa pysymisen tärkeydestä että ahdistuksesta, minkä tällainen Sanassa pysyminen aiheuttaa. ”Kun Kristus on kantanut orjantappurakruunua, ei tule toivoa, että meidän päähämme asetettaisiin sepeleitä ja ruusuja.” Kääntäjän huomautus.

<6> Vaikka tämän kirjoitelman tehtävänä ei ole esittää modernia luopumusta raamatullis-kirkollisesta kristologiasta, kun on siirrytty kaikenlaisiin Kristuksen persoonaa koskeviin harhoihin, viitattakoon seuraaviin: Kun valistuksen yleinen rationalismi, joka yhä edelleen vaikuttaa, hylkäsi kaikki ihmeet, se samalla hylkäsi myös ylipäättänsä opin Jumalan ihmiseksi tulosta. Se myönsi pelkästään Jeesuksen ihmisyyden, kuten on laita myös Bultmannista ja huomatuimmista ekumeenisen liikkeen teologisista johtajista (G. Bromley Oxnam, Henry P. van Dusen, John C. Bennett, E. Stanley Jones, muista puhumattakaan) puheen ollen. Se merkitsee heillä kaiken kristologian loppua. 19. vuosisadan epäuskon paineen alla välittävä kristologia valitsi teikseen kaksi; kummankin edistääkseen ”ihmisen itsenäistämistä”: a) Kristuksen tosi jumaluuden vähentämisen ”hänen lihansa päivinä”, dogmatiikan kielellä: hänen alennuksensa tilassa (in statu exinanitionis); tätä edusta-

vat kaikentyypiset kenootikot, erityisesti Thomasius, Frank, Luthardt [Fil. 2:5 ss varaan rakennetut virhetulkinnat]. b) autohypostaatikoiden tie, kuten Dornerin ja nykyään Künnehin, jotka tekevät Kristuksen inhimillisestä luonnosta erillisen persoonan määrättyyn ajankohtaan asti, useimmiten ylösnousemushetkeen asti, jolloin Jeesuksesta vasta "tulee" Jumala, tapahtuu se persoonallisen yhtymyksen tai peräti hänen ihmisyytensä suoranaishalla jumalallistamisella. c) lisäksi meidän dialektisena aikanamme on tullut vielä paradoksaali kristologia, joka toisaalta tuntee pelkän ihmisen, joka tuli maailmaan aivan luonnollisella tavalla, saattoi erehtyä, jopa tehdä syntiä, mutta joka toisaalta voi puhua hänestä kirkon käyttämin kristologisin käsittein ja joka suorastaan iloitsee, kun toinen lausuma kumoaa aina toisen. Siten totuus on olemassa vain rivien välissä, jolloin kaikki opin sijaintikohdat, kaikki pätevät tunnustukset, kaikki opinkohdat ja kaikki harhan pois rajaukset jäävät pois. Tämän kaikkien tunnustusten maailmanlaajuiseen yhdistymiseen sopivan katsomuksen mukaan on varsinainen harha ylipäättänsä omata jokin oppi. Ei vain kristologian kieltäminen, vaan *myös kaikki "välityskristologia"* tyydytti ja tyydyttää ihmisen emansipaation [Jumalan vallan alta vapautumisen] tarpeita täysin siemauksin jo parin sadan vuoden ajan. Sen takana on tämä: Lunastus ehdottomalla sijaishyvityksen (satisfactio vicaria) hinnalla ei ollut enää pelastukseen välttämätön eikä ole vielääkään sellaiseksi tullut. Ja raamatullisuus ei paina paljoakaan tässä sen kummemmin kuin muuallakaan.

<7> Kreikan tetélestai = Jeesuksen sana ristillä: "Se on täytetty!" Sana on muodossa, joka viittaa täytetyn työn kautta tulleeeseen pysyvään tilaan. Kääntäjän huomautus.

<8> Kirjoittaja käyttää Raamatun innoituksesta sanaa teopneustia, joka merkitsee, että Raamattu on "Jumalan hengittämää" (ruots. gudandat). On syytä huomauttaa, että 2 Tim. 3:16 käännöksistä suurin osa uusista ruotsinkielisistä tarkentavat varhemman käännöksen sanat "*jokainen kirjoitus, joka on ...*" muotoon: "*koko Raamattu on (Jumalan hengähdyttämä...)*" Hugo Odeberg korostaa samaa kuin tämän artikkelin kirjoittaja: "Käännös: 'Jokainen kirjoitus, joka on ...' on täysin harhaanjohtava. Siitä seuraa, että olisi otettava selvää, mikä on Jumalan Hengen vaikutuksesta syntynyttä. Mutta itse asiassa tässä lukee, että *koko pyhä Raamattu on 'jumalanhengittämää'*, ja se merkitsee, että se edelleenkin antaa ulos itsestään Jumalan Henkeä" (Rannsakan /1968/ s. 112). Kääntäjän huomautus.

<9> Terminologia epäyhtenäistä. H. Schmid, "Die Dogmatik der Ev.-Luth. Kirche ..." (7. painos), § 2, n. 1; Calov. prol. IV § 169 p. 23 (A. Höneckellä, "Ev. Luth. Dogmatik", Milwaukee, 1909, I, S. 331: enditheton vs. prophorikon verbum (1 Kor. 15:1).

<10> CA III, 1 (vrt. Athanasianum seu Quicunque § 33; Sol. decl. VIII,6). Oe. – CA III,1 on Augsburgin tunnustuksen 3. uskonkohdan alku. Sen sanonta, että "Jumalan Poika tuli ihmiseksi" (Koskenniemi /1948/ s. 26) on latinalaisessa muodossaan tarkempi: "... filius Dei, assumpserit humanam naturam", Jumalan Poika omaksui/ liitti itseensä ihmisluonnon. Athanasianum § 33 löytyy samasta Koskenniemen laitoksesta s. 19: "Ei ... siten, että jumaluus olisi muuttunut ihmisyydeksi, vaan ... että Jumala on omaksunut ihmisyyden." Kääntäjän huomautus.

<11> Voluntas consequens = aiheesta itsestään johtuva johdonmukainen tahto. Kääntäjän huomautus.

<12> Ontologinen arvo = kaiken takana, itsessään oleva arvo.



<b>STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2005</b> .....	<b>Hinnat euroina</b>
Aamoksen kirja, käännös ja selitys (Särelä) .....	2,50
Erilaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (Uppala) .....	1,00
Iso katekismus, venäjänkielinen .....	10,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (Särelä).....	0,50
Jeesus elää, runokirja (Aho) .....	5,00
Jeesus on tosi Jumala (Särelä) .....	2,50
Katso Jumalan Karitsa (Aho) .....	5,00
Kirkko ja virka (C.F.W. Walther).....	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (Särelä) .....	1,50
Koetelkaa kaikki (toim. Särelä) .....	1,50
Kolossan seurakunta (Särelä) .....	2,50
Kristinoppi: (englanninkielinen, latviankielinen, liettuankielinen, suomenkielinen, venäjänkielinen ja vironkielinen) á.....	10,00
Kristuksen kuuliaisuus (Särelä).....	8,50
Kristus meidän edestämme (Särelä) .....	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (Särelä) .....	3,50
Lapsikaste on raamatullinen (Särelä) .....	5,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen .....	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), venäjänkielinen .....	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus).....	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (Uppala) .....	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C.F.W. Walther) .....	17,00
Paikallisseurakunta (C.F.W. Walther) .....	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (Aho) .....	0,50
Raamattu opettaa .....	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto .....	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (Nafzger) .....	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. Särelä) .....	0,50
Rukous joka päivälle .....	0,50
Saarnavirka on Kristuksen käsky (Särelä).....	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (Särelä) .....	6,00
venäjänkielinen (Särelä).....	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (Luther) .....	6,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928 1968 .....	1,00
Säännöt 2004.....	3,00
Taustaa — Tekijänoikeudesta maailmaan (Pälikkö & Särelä).....	8,00
Taustaa 2, Kehitysoopin kulisseista (Pälikkö).....	10,-
Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (Uppala) .....	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut STLK:n 50 vuotisjuhlaulkaisu .....	3,50
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (Aho) .....	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen .....	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (Särelä) .....	1,00
<b>Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1 - 7 (Luther).....</b>	<b>49,00</b>
<b>Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8 -17 (Luther).....</b>	<b>49,00</b>
<b>Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (Luther).....</b>	<b>49,00</b>
Kaukainen voittolaulu, Ilmestyskirjan selitys (Becker) md. ....	4,00
“ “ sid. ....	8,50
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (Preus).....	3,50
Oppi Jumalan sanasta (Gerhard).....	42,00
Raamatun inspiraatio (Preus) .....	14,50
Uskon pyhä salaisuus (Gerhard) .....	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (Preus) .....	5,00
<b>LUTERILAINEN lehti, vuosikerta .....</b>	<b>22,00</b>
“ “ “ irtonumero .....	2,50

Lähetystyön tarkoitettujen suurempien tilauksien hinnasta voidaan neuvotella erikseen.

Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut

*Waltherin pääteos*

## **Kirkko ja virka**

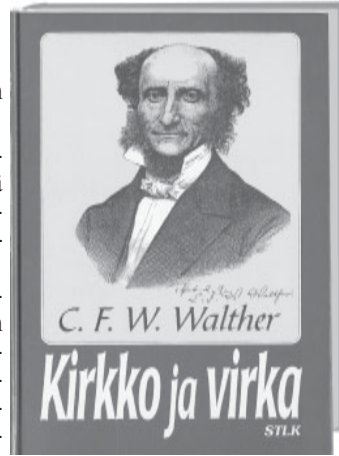
Teol. tri C.F.W. Walther tunnetaan Suomessakin erityisesti hänen Laki ja evankeliumi kirjastaan.

Oppi kirkosta ja virasta on aina tärkeä ja ajankohtainen, niin nytkin. Mitä pyhä Raamattu opettaa näistä asioista? Entä luterilaiset uskontunnustukset, uskonpuhdistaja Martti Luther ja muut luterilaiset 1500 - 1700 -luvulla? Entä vanhan kirkon todistus?

Walther käsittelee perusteellisesti tässä kirjassa kysymyksiä, mikä on kirkko ja mikä virka ja mikä on niiden välinen suhde. Hän tuo taitavasti esille yleisen hengellisen pappeuden oikeudet ja säilyttää samalla viran Jumalan säätämänä järjestyksenä. Kirjasta löytyy mielenkiintoista ja rakentavaa opetusta monen moneen asiaan. Se ohjaa tarkistamaan käsityksiä myös ekumeenisista kysymyksistä. Esim. voiko luterilainen yhtyä reformoituihin ehtoollisoppiin tai harjoittaa kirkollista yhteyttä paavikirkon kanssa?

Antakoon Herra siunauksensa tälle todistukselle.

*Kirjan hinta on vain 18,50- euroa*



*Tärkeä ja ajankohtainen*

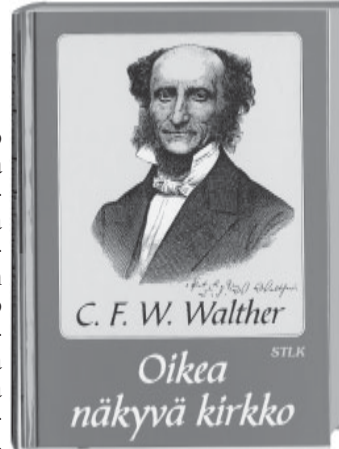
*C.F. W. Waltherin*

## **Oikea näkyvä kirkko**

Kirjassa Oikea näkyvä kirkko Walther tuo esille, että evankelisluterilainen kirkko on oikea näkyvä Jumalan kirkko maan päällä. Evankelisluterilaisella kirkolla hän tarkoittaa sellaista kirkkoa, joka opettaa ja toimii käytännössä luterilaisen opin mukaan. Oikean näkyvän kirkon Walther määrittelee näin: "Oikea näkyvä kirkko sanan rajoittamattomassa merkityksessä vääräuskoisten kirkkojen eli lahkojen vastakohtana on vain sellainen kirkko, jossa Jumalan sana saarnataan puhtaasti ja pyhät sakramentit jaetaan evankeliumin mukaisesti". Waltherin kirjojen ilmestyminen osuu sopivaan aikaan tukemaan ja vahvistamaan uskossaan niitä, jotka eivät halua mennä ajan eksytysten mukana.

Kirjan sisältää myös Waltherin Avauspuheen, jonka hän piti vuonna 1866 kirkkokunnan kokouksessa ja joka on samalla johdantoa tähän kirjaan. Kirjassa on myös henkilö- ja asiahakemisto. Kirja käsittää yli 200 sivua. Suomentajat Hannu Lehtonen, Risto Relander ja Markku Särelä (myös toimittaja)

*Kirjan hinta on vain 17,- euroa*

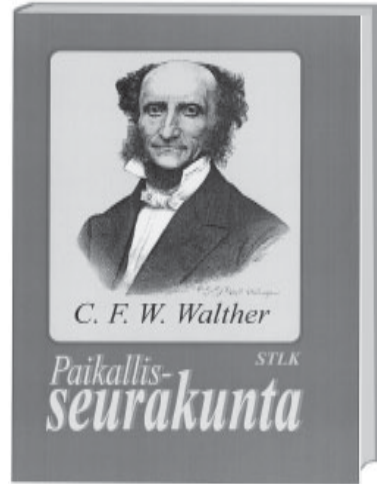


C.F. W. Waltherin

## ***Paikallis- seurakunta***

Tri C.F. W. Waltherin kirkko-opilisten teosten kolmas kirja, *Paikallis-seurakunta* selvittelee Raamatun, luterilaisen tunnustuksen sekä tri Lutherin ja muiden johtavien luterilaisten opettajien valossa, millainen valtiosta erillään oleva ev.lut. paikallisseurakunta on olemukseltaan, oikeuksiltaan ja velvollisuuksiltaan ja kuinka sen toiminta on järjestettävä, että kaikki tapahtuu säädyllisesti ja järjestyksessä.

*Kirjan hinta on 17 euroa*

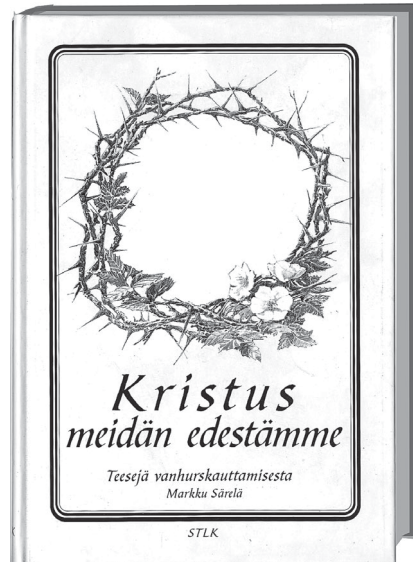


Markku Särelä

## ***Kristus meidän edestämme***

256 sivua

Kirjan on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia) Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle. Ovh. 17 euroa



## *Kuulumisia*

### **Seurakuntien vuosikokouksia**

Seurakuntien vuosikokoukset pidetään helmi- maaliskuun aikana tilien valmistuttua. Niissä käsitellään edellisen vuoden toiminta, suunnitellaan tulevaa toimintaa ja valitaan seurakuntien luottamushenkilöt. Tänä vuonna, kun on kirkkokunnankokous, valittiin myös edustajat kirkkokunnankokoukseen. Lahden seurakunnan esimieheksi valittiin Kimmo Närhi, Tampereen seurakunnan esimieheksi Seppo Särelä ja Helsingin seurakunnan esimieheksi Kalle Särelä.

### **Päätoimittajan vaihdos**

Luterilainen –lehden päätoimittaja Markku Särelä on ilmoittanut, ettei hän ole valittavissa ensi toukokuussa pidettävässä kirkkokunnankokouksessa uudelle kaudelle. Hän on toiminut päätoimittajana vuodesta 1976 lähtien lyhyttä noin puolen vuoden aikaa lukuun ottamatta.

### **Kristinoppi ruotsiksi**

STLK:n kristinoppi on käännetty nyt ruotsiksi. Käännöstyön on tehnyt Johan Lumme. Kun tarkistukset, taitto yms. saadaan tehdyiksi, kirja painetaan, jos Jumala suo. Kirjan julkaisemista varten voi antaa lahjoituksia tilille Suomen Tunnuksellinen Luterilainen Kirkko, tilinumero 800018-1477085. Aikaisemmin kristinoppi on julkaistu viroksi, venäjäksi, latviaksi, liettuaksi, englanniksi ja ukrainaksi. Siitä on lisäksi kazakin kielinen käännös, mutta sen julkaisemisen tilanteesta meillä ei ole tarkkoja tietoja. Kristinoppia on myös käännetty Nigeriassa iboksi. Siitäkään emme ole kuulleet tarkemmin.

### **Turun kevätjuhla**

kolminaisuuden päivänä 22.5., Vähä-Hämeenkatu 12.

Turun perinteinen kevätjuhla pidetään tänä vuonna kolminaisuuden päivänä 22.5. Ohjelmassa on jumalanpalvelus klo 11 ja päiväjuhla klo 13.30, jossa mm. esitys: Jumalan kolmiyhteys — uskomme kivijalka.

### **Lahjoitus**

Rouva Laila Häkkinen Lahdesta on lahjoittanut Tampereen Tunnustukselliselle Luterilaiselle Seurakunnalle pastori Markku Särelän muotokuvan. Sen maalasi viime kesänä unkarilainen taidemaalari Teri Tarai.

## Lasten raamattuleiri ja esirippikoulu

Orivedellä, Siitamajalla 14.-19.6.2005

*Otsikko: Jeesuksen opetuksia*



### **Päiväohjelmat:**

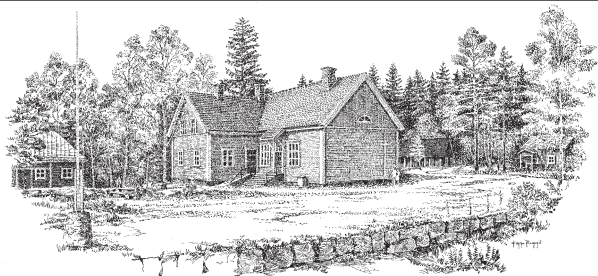
- Ti 14.6.** 17.00 Ruokailu  
 18.00 Avasus  
 19.00 Iltahartaus  
 20.00 Iltapala
- Ke-la** 08.45 Aamuhartaus  
 09.10 Pastorin tunti  
 10.00 Oppitunti 1, ohjaajat  
 11.00 Virsitunti  
 12.30 Oppitunti 2, ohjaajat  
 13.30 Askartelua, liikuntaa  
 16.30 SK-laulutunti  
 19.00 Iltahartaus ja iltahjelma
- Su 19.6.** 08.45 Aamurukous  
 10.00 HPE  
 11.00 Jumalanpalvelus ja päätösjuhla

Mukana ovat mm. pastorit Markku Särelä ja Kimmo Närhi ja mahdollisesti myös Rupert Efraimson. Ohjaajina, emäntinä ja muissa tehtävissä todella mukavaa joukkoa. Oppitunneilla käsitellään evankeliumien kertomuksia, joissa syntinen saa syntinsä anteeksi.

Siitamajan ympäristö on kaunista seutua. Leirisauna lämpiää järven rannalla. Muuten väliajoilla leikimme, pelaamme, askartelemme ja teemme kaikkea muuta mukavaa. Tule mukaan ja tuo ystäväsikin. Leirimaksu on vain 48 euroa, joka peritään samasta perheestä korkeintaan kahdesta lapsesta.

***Ilmoittaudu viimeistään keskiviikkona 9.6. pastori Kimmo Närhille,***

Rajakatu 7 15100 Lahti, puh. 03 - 7823 097, 040 - 756 7659, sähköposti "kimmo.narhi@luterilainen.com".



## *Aikuisten raamattuleiri*

Oriveden Siitamajalla 5.-10.7.2005

*Pysykää minussa niin minä pysyn teissä* (Joh. 15:4)

**Tiistaina 5.7.** 12.00 Lounas 13.30 Alkuhartaus, 15.00 SK-lauluja, 19.10 Iltahartaus.

**Ohjelmassa muina päivinä:** Aamu- ja iltahartaudet, raamattutuntisarja Johanneksen evankeliumista, oppitunteja mm. seuraavista aiheista: Millaisen uskon kautta pysymme Kristuksessa?, Kristuksessa pysyminen ja seurakunnan jäsenyys, "Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää", Oksastettu jaloon viinipuuhun: uskovat ovat Uuden liiton Israel. Leirille on kutsuttu vieraita Valko-Venäjältä ja Ukrainasta. Osallistujia tulee ilmeisesti myös Saksasta ja Ruotsista, joten saanemme kuulla myös terveisiä ulkomailta.

**Sunnuntaina 10.7.** 9.00 Aamurukous, 11.00 ehtoollisjumalanpalvelus n. 12.15 Lounas

Opettajina ovat pastorit Markku Särelä ja Kimmo Närhi. Mukana mahdollisesti myös pastori Rupert Efraimson. Leirimaksu koko ajalta on 105 euroa, vuorokaudelta 21 euroa. Lapset, opiskelijat, työttömät, yksinhuoltajat puoli maksua.

**Ilmoittautuminen** viimeistään to 30.6. Kimmo Närhille Rajakatu 7 15100 Lahti, puh. 040 756 7659, sähköposti: "kimmo.narhi@luterilainen.com".



***Tunnustuksellinen  
Luterilainen  
Kirkko***

## Toimintatietoja

**Helsinki**, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11. HPE 15.5. Poikkeus: ei jumalanpalvelusta 22.5. eikä 29.5. *Jumalanpalvelukset* kesällä 1.6. alkaen ke klo 19 (ei 15.6. ja 6.7.)

**Turku**, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelus* Kevätjuhla su 22.5. alkaen jumalanpalveluksella klo 11.

**Siitamaja**: *Jumalanpalvelus* su 1.5. (MS), 15.5. (MS) ja 29.5. (MS) klo 12.

**Pori**, Gallen-Kallelankatu 12: *Jumalanpalvelus* su 8.5. (MS) klo 15.30, *esirippikoulu* klo 15 ja *jumalanpalvelus* klo 15.30 su 5.6. (MS).

**Joensuu / Kontiolahti**: *Jumalanpalvelus* su 1.5. klo 12.

**Koskenpää** pe 6.5. klo 13 (HPE) Tien-sivussa.

**Kyyjärvi** la 7.5. klo 13 (HPE) Eino Lehtolalla.

**Jyväskylä** la 7.5. klo 18 (HPE)

**Lahti**, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelukset* su klo 16. HPE 8.5. Jumalanpalvelusta ei ole su 22.5. eikä 29.5. *Seurakunta-ilta* ke 4.5. klo 18. *Pyhäkoulu* torstaisin klo 18 26.5. asti. *Kevätjuhla* to 19.5. klo 18. *Lasten iltapäivä* la 21.5. klo 14. *Kirkkokunnankokous* la 28.5. alkaen jumalanpalveluksella klo 11.

**Kuusankoski**: *Jumalanpalvelus* Kettumäentie 2 su 8.5. (HPE) klo 11.

**Kotka**: *Raamattutunti* Lindellillä ke 18.5. klo 18.

**Nuorten päivät** ja esirippikoulu Siitamajalla 13.-15.5.

**Lasten raamattuleiri** Siitamajalla 14.-19.6.

**Aikuisten leiri** Siitamajalla 5.-10.7.

### **Yhteystiedot:**

*Pastori Kimmo Närhi*,  
Rajakatu 7, 15100 Lahti,  
puh. 03-7823097, 040-7567659,  
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:  
kimmo.narhi@luterilainen.com

*Pastori Markku Särelä*,  
Kaukapellonkatu 9, 33710 Tampere, puh/  
fax. 03-3176565. Sähköposti:  
markku.sarela@kolumbus.fi  
**Siitamajan** puh.: 03-3345371 (käytössä  
vain Siitamajan toiminta-aikoina)

[www.luterilainen.com](http://www.luterilainen.com)

**Sisälllys:**

Usko luetaan vanhurskaudeksi, Martti Luther.....	114
Luterilaisen tehtävä, MS.....	115
Kristuksen taivaaseenastumisen hyöty ja hedelmä, KV/1946.....	117
Kokemus ja näyttö eivät auta epäuskoista, MS.....	124
Rukous Pyhän Kolminaisuuden päivänä, Yli 75 vuotta sitten.....	126
Helluntaina, JV/1926.....	128
Profeetta Sakarjan selitys, Martti Luther.....	129
Apt. 2:1-8.....	132
Vesa, Luterilaisen lastenosasto, TM.....	133
STLK:m XL kirkkokunnankokous.....	141
Inverbatio et incarnatio, teologinen artikkeli, W.M. Oesch.....	142
Kuulumisia, tapahtumia ja ilmoituksia.....	153
Kansi: Enkelit palvelevat Jeesusta, Matt. 4:11 Kimmo Pälikkö	

**Seurakuntien tilinumeroita:** Tampere: 570002-240523. Lahti: 151930-6101857, Helsinki: 127030-18973. **Luterilainen -lehti** : 800017-303309

**Kirkkokunta:** 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, kummitoiminta 75200, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

**Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.**

**Julkaisija:** Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

**Tilaushinta 2005:** Kotimaassa 22 e vuosikerta, ulkomaille 30 e

**Toimitus:** Päätoimittaja Markku Särelä, Kaukapellonk. 9, 33710 Tampere, puh. 03 - 317 65 65. Sähköposti: markkusare@koti.soon.fi

**Toimitussihteeri:** Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484. Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

**Avustajia:** Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

**Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:**

Luterilainen c/o Eeva Voima, Sopukantie 3, 45720 Kuusankoski .

Sähköposti: eeva.voima@pp.inet.fi

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

*Kirkon internet-sivut: [www.luterilainen.com](http://www.luterilainen.com)*